

ДЕТЕКТИВИ С МАШИНА НА ВРЕМЕТО

Фабиан Ленк

Заговор в града на мъртвите

Криминални загадки

ИЗДАТЕЛСТВО
ФЮТ

ФАБИАН ЛЕНК
ЗАГОВОР В ГРАДА НА
МЪРТВИТЕ

Превод: Десислава Лазарова

chitanka.info

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна. Те притежават ключ за магическата стая на времето Темпус, през която може да се отиде на всяко място в миналото. Четиримата приятели разнищват заплетени случаи и загадки в различни исторически епохи.

Египет — 1478 г.пр.Хр. Над царица Хатшепсут е надвиснала опасност. Кой иска да свали красивата жена от трона на фараоните?

Ако не се намесят детективите от машината на времето, Хатшепсут е загубена...

ЗАГАДЪЧНАТА ВРАТА

Есенният вятър гневно гонеше окапалите листа по паважа. Дъждът се изливаше като из ведро върху трите деца, които тичаха приведени по улиците на Зибентан. Зибентан беше малко живописно градче, сгушено между високите стени на средновековна крепост. Старите къщи се притискаха една в друга, сякаш търсеха закрила от бурята. От прозорците на домовете, гостилниците и хотелите се разливаше топла светлина.

Децата, две момчета и едно момиче, достигнаха тясна стръмна уличка и поеха по нея. Те подминаха кметството и сладкарница „Венеция“, в която обичаха да сядат след училище. Но днес приятелите дори не погледнаха витрината с торти. Бурята упорито ги гонеше нагоре по хълма. Отминаха старинния фонтан, завиха наляво и се озоваха пред манастира „Свети Бартоломей“, основан преди повече от дванадесет века. Светкавица разцепи планините от черни облаци и за част от секундата освети мрачната сграда. Тя се извисяваше пред децата мрачна и негостоприемна. Зад древните зидове не беше останал нито един монах. Манастирът беше превърнат в музей на средновековната история, а в една от пристройките му се намираще градската библиотека. Тъкмо там отиваха приятелите.

— Побързай, Юлиан! — извика Леон, докато зъзнеха пред вратата на библиотеката.

— Който бърза, далеч не стига! — отвърна мъдро другото момче.

То измъкна от джоба си ключ и едва го пъкна в ключалката с вкочанените си пръсти. Вратата се отвори и децата се промъкнаха в тъмния коридор.

Ким разтърси буйната си кестенява грива и наоколо полетяха дъждовни капки.

— Страхотно време, няма що — изпуфтя момичето и се разсмя.

Юлиан, слабичко дванадесетгодишно момче с чип нос и щръкнали уши, бутна вратата на библиотеката. Винаги когато пристъпваше в тези зали, го обземаше странно чувство: смесица от

вълнение и страхопочитание. Прастарата библиотека наистина изглеждаше пълна с тайни. Тя заемаше трите етажа на пристройката на средновековния манастир, с многобройните зали, ниши, разклонени коридори и скърцащи стълби. Хиляди томове, подредени по теми и автори, изпълваха високите дървени рафтове.

Част от залите бяха достъпни и за читатели. В тях се помещаваха читалните на градската библиотека на Зибентан. Обаче Юлиан като истински книжен плъх намираше за много по-интересна старата част. Тук се пазеха особено ценни древни ръкописи, скрити във витрини с изкуствено поддържана температура; безценни книги със златни кантове, стари географски карти и пергаменти, изписани на мъртви езици. Тук от столетия се събираха и реставрираха книги.

За Юлиан тази библиотека беше най-интересното място, което можеше да си представи. Преди половин година след смъртта на дядо си Реджиналд той получи ключ за това съкровище. Дядото на Юлиан беше библиотекар. Той се погрижи любимият му внук да получи след смъртта му ключ за царството на книгите. Дядо Реджиналд искаше любознателното момче да има безпрепятствен достъп до библиотеката по всяко време. Това беше и много практично, защото тук той и приятелите му намираха достатъчно материал за домашните и рефератите по любимия си предмет — история.

Ким седна на един разклатен стол, извади бележник и химикалка от кожената си раница и ги сложи на масата.

— Хайде, момчета, да започваме — рече тя делово и отвори бележника. — Вдругиден трябва да смаем Тебелман с нашия реферат за Египет!

Тебелман беше учителят по история, свит човек, облечен винаги в сиво кадифено сако. Но имаше рядката дарба да разказва страхотно увлекателно.

— Намерих Египет! — обади се Юлиан, който стоеше пред рафт с табелка „Древна история/Египет“ и оглеждаше съсредоточено гърбовете на томчетата. Момчето знаеше много неща за Древен Египет, но царуването на жената-фараон Хатшепсут беше непознат за него период. Леон, по-висок от приятеля си с цяла глава, оглеждаше горните рафтове.

Очите на Юлиан пробягваха по редовете с книги. Внезапно той усети студен плъх. Обърна се и видя, че бурята е отворила един

прозорец. Юлиан побърза да го затвори, а отвън дъждът заблъска гневно в стъклата.

„Ама че време,“ помисли си Юлиан, потрепервайки от студ, и продължи търсенето.

— Ето! — извика внезапно той. — Цял том за Хатшепсут!

Юлиан изтегли тежкия том от рафта, занесе го до масата и го тупна пред Ким. Леон добави и един пращен атлас. Приятелите се наведоха над книгите под мътната светлина на една от настолните лампи.

— Страхотно! — радваше се Юлиан. — В тази тухла има предостатъчно материал за Хатшепсут, царицата на Нил!

Той вече разгръщаше първите страници.

— А на картата в този атлас можем да видим колко голямо е било царството ѝ преди 3500 години — добави Леон и се разположи удобно на стола. — Ще прекопирам картата.

Както обикновено, докато работеше с дясната ръка, с лявата той подръпваше съсредоточено меката част на ухото си.

— Хатшепсут е управлявала Египет около двадесет години — мърмореше под нос Юлиан, докато шареше с поглед по редовете. — Била популярна сред народа. Издигнала огромни храмове в Тива. Например гробницата в Дейр ел-Бахари... ох, ще ми се счупи езикът! Ким, запиши го. Освен това тази Хатшепсут била доста смела. Тръгвала на война начело на войските си и въртяла опитно боздуган. Хатшепсут явно е била първата значителна жена в историята!

— Жена на фараонския трон, това ми харесва! — възхити се Ким.

— Това сигурно ѝ е създавало големи неприятности — предположи Леон, докато следваше с молив течението на Нил.

Ким се обърна рязко към Леон и впери в него кехлибарените си очи.

— Какво искаш да кажеш? Мислиш, че една жена не е в състояние да управлява добре?

— Успокой се — усмихна се Леон и отметна тъмната къдрица, паднала върху луничавото му лице. — Просто мисля, че Хатшепсут е имала много врагове.

— Прав е — намеси се Юлиан. — Тук пише, че за мнозина важни мъже в Египет било скандално да ги управлява жена.

— Ама че глупости! — рече презрително Ким. — Тези трябва да са били истински кухоглавци!

Ким нямаше равна в измислянето на обидни прозвища.

— Тук пише също, че в двореца имало интриги, дори план да бъде убита! — продължи да чете Юлиан. — Фараонският трон давал много власт и богатства. А това очевидно привличало и завист. Много бих искал да разбера дали наистина е имало план за убийство и кой е стоял зад него!

— И аз! — надникна зад гърба му Ким. — Вижте, има репродукция с бюст на Хатшепсут. Каква красива и горда жена! Животът ѝ сред цялото това великолепие сигурно е бил приказен. С удоволствие бих се разменила с нея за един ден.

— Фараонката Ким — присмя ѝ се Леон. — Колко интересно...

Ким се направи, че не долавя иронията в гласа му.

— Представете си само какъв реферат щяхме да направим, ако можехме да хвърлим един поглед на Тива — Тива преди 3500 години! Обърни на следващата страница, Юлиан!

Но Юлиан не помръдна. Очите му бяха вперени в отворената книга.

— Ей, какво ти става? — побутна го Ким.

Мислите на Юлиан препускаха бясно в главата му. Откакто дядо му почина, той пазеше една тайна. Дори приятелите му не знаеха. Старият библиотекар Реджиналд беше му я поверил в последното си писмо. Дали не е време да ги посвети в тайната? Или по-добре да мълчи?

Силен трясък го накара да подскочи — близо до манастира падна гръм.

— Ти да не заспа, хъркащ носорог такъв? — разсмя се Ким.

Юлиан погледна приятелите си.

— Не, естествено, че не — промърмори той. — Просто си мислех, че бихме могли да отидем до Тива и...

— Да, бе! — прекъсна го Ким. — Само някой да ни плати самолетните билети и веднага тръгваме.

— Нямам предвид днешната Тива — тихо каза Юлиан. — Можем да отидем в Тива от 1478 година преди Христа. Годината на коронасьването на Хатшепсут! Разбираш ли?

— Не — поклати глава Ким.

— И аз — добави Леон.

Юлиан въздъхна. Естествено беше да не разбират.

— Тук, в библиотеката, има тайна стая — зашепна той. Ето че най-сетне ще се освободи от тайната. — Стая на времето, която дядо ми нарече Темпус^[1].

Юлиан млъкна и погледна изпитателно приятелите си.

— Стая на времето ли? — попитаха в един глас Ким и Леон.

— Да — кимна Юлиан. — От нея може да се пътува в миналото! В тази зала имало хиляди врати, за всяка година по една. Можем да минем през някоя от тях и да се озовем в съответната епоха. Дядо Реджиналд ми повери тази тайна и ключа за Темпус.

— Но как ще уцелиш точното място?

— Дядо Реджиналд пише, че трябва само да се концентрираш върху желаното място — обясни Юлиан на приятелите си.

— Но това е страхотно! — заподскача нетърпеливо Ким. — Можем да видим как е управлявала Хатшепсут в Тива и дори да разкрием кой е искал да я убие! Обаче да ти кажа право, нещо не ми се вярва това за стаята на времето.

Леон също беше скептичен:

— Ти пробвал ли си я, Юлиан?

Юлиан сви рамене.

— Хм, всъщност не. Да ви кажа честно, не посмях да опитам сам.

— Но къде е тази стая на времето? — попита Ким. — Искам да хвърля един поглед. Тъкмо ще проверим дали е истина или е някоя от фантазмагориите на дядо Реджиналд. Хайде, момчета!

— Чакай, чакай, не бързай толкова — спря я Леон. — Да приемем, че наистина се озовем в годината на коронясването на Хатшепсут. Как ще се върнем?

— Дядо пише, че трябва само да запомним мястото, където сме пристигнали. Там имало нещо като врата за нашето време. Впрочем цялото пътуване трае само няколко секунди.

— И никой няма да забележи, че сме направили малко пътешествие до Египет преди 35 века... — ахна Леон. — Покажи ни тази стая, Юлиан. Може да опитаме...

Последните му думи се загубиха сред трясъка на страховитата гръмотевица и дрънчене на прозорци.

Юлиан пое дълбоко въздух.

— Трябва да минем отгук, по този коридор, и после нагоре по стълбите.

Навън бурята вилнееше с неотслабваща сила. Децата неволно се притиснаха едно в друго. Стигнаха до вита стълба, чиито дървени стъпала скърцаха под краката им. Горепред очите им се откри широко помещение. На отсрещната му стена се издигаше една-единствена етажерка с книги.

— Там е — прошепна Юлиан.

— Но това е само една етажерка — отвърна разочарован Леон.

— Етажерката е на релси. Можем да я отместим, а зад нея е вратата — прошепна Юлиан. — Вратата към Темпус!

С общи усилия тримата отместиха тежката етажерка. Вратата към стаята на времето беше от тъмно, почти черно дърво, покрито със символи. Звезди, слънца и лунни сърпове, странни знаци, демонични образи и мъртвешки глави я изпъстриха цялата. Дръжката ѝ проблясваше матово. Приятелите се спогледаха нерешително.

— Е, хайде, да влизаме! — подкани ги развълнувано Ким. —
Няма да имаме друг шанс.

— Сигурна ли си? Тази работа може да е опасна — колебаеше се Юлиан.

— Да го направим — реши се Леон. Гласът му звучеше доста притеснено. — Може пък дядо ти просто да е измислил пътуването във времето.

Той сложи ръка на дръжката. Ким го последва, а накрая колебливо се присъедини и Юлиан. Приятелите се спогледаха за последно. После заедно натиснаха дръжката.

[1] Темпус — от латински — време. — Б.пр. ↑

ПУЛСЪТ НА ВРЕМЕТО

Вратата се хлопна с трясък зад гърба им. Залата плуваше в синкава здрачна светлина, виждаха се неясни очертания на множество други врати. Хиляди врати, които се появяваха и изчезваха в мрака. Темпус нямаше начало и край. Вратите се отваряха и затваряха, скърцаха и стенеха. Над тях просветваха цифрите на различни години. Когато вратите зейваха, децата успяваха да хвърлят поглед в тъмните проходи на времето и оттам долитаха шумове: грохот на машини, нежен звук на цигулка, смях на деца, бумкане на оръдия, празнична веселба. Виеха сирени, ехтяха изстрели, ечаха песни, носеха се кръсъци, пукаха огнени клади, бълбукаше вода... И всичко се смесваше в умопомрачителна шумотевица. Юлиан, Ким и Леон неволно отстъпиха назад. Но вратата, през която влязоха в Темпус, беше изчезнала зад завеса от мъгла.

Нямаше връщане назад.

Страхът ги стисна за гърлата. В същото време това вълшебното място, което непрекъснато се променяше пред очите им, ги теглеше неустоймо.

— Усещате ли това? — извика Юлиан и посочи в краката си.

Сега Ким и Леон също забелязаха, че подът беше като жив — той туптеше и пулсираше.

— Пулсът на времето — каза Юлиан по-скоро на себе си.

Ким направи смело няколко крачки по пода, който туптеше сякаш е сърце. Леон и Юлиан я последваха. Разпериха ръце, защото им се зави свят от люшкането. После опитаха да разчетат годините над вратите.

— Ето! — провикна се Леон с всички сили. — Ето я годината 1478 преди Христа!

— Годината на коронясването на Хатшепсут — измърмори Юлиан и си запуши ушите. Шумът вече ставаше непоносим.

— Елате, да опитаме! — извика смело Ким.

— Не е ли по-добре да потърсим изхода? — поколеба се Юлиан.

— Това няма да ни доведе доникъде! — изкрещя Ким, искаше да надвика урагана от шумове. — Изходът е изчезнал. Няма да успеем да намерим обратния път!

И тя застана пред затворената врата с числото 1478.

— Почакай! — извика Юлиан.

— Защо се бавите, момчета? — подкачи ги Ким с предизвикателна усмивка.

Леон побутна Юлиан към вратата и в следващия миг Ким я отвори. Пред тях зейна черна бездна. Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха с всички сили върху Тива. Внезапно се надигна страхотна буря. После тъмнината ги засмука в себе си. Чуха и собствените си викове.

Посрещна ги мъртвешка тишина.

Сякаш се носеха по вълните на съня през безкрайна нощ. Когато отново се осмелиха да дишат, забелязаха, че около тях всичко се с променило. Вече не се намираха в машината на времето. Беше необичайно топло, усещаха пясък под босите си нозе.

— Къде... къде сме? — попита объркано Леон.

— Ами някъде, където е прекрасно топло — отвърна му Ким.

Високо над главите им блестяха звезди. Беше нощ, но не можеше да се определи часът. Ким се обърна. Зад нея в небето стърчеше огромна финикова палма^[1].

— Имам чувството, че дойдохме тъкмо през тази палма — прошепна тя. — Как е възможно?

— Идея си нямам — отвърна Юлиан. — Това ще остане тайната на Темпус. Трябва обаче добре да запомним палмата — заради обратното пътуване! Вижте разрушената хижа там. А ето и един кладенец. — Юлиан се оглеждаше внимателно и складираше фактите в паметта си. По лицето му пробягна усмивка. — Както и да е, пътуването във времето успя. Знаех си аз, че дядо Реджиналд не ме залъгва с измишльотини!

— Ха, вижте се само! Приличате на двама Тарзановци! — разсмя се Ким.

Леон и Юлиан стояха под лунната светлина само с по една препаска на хълбоците.

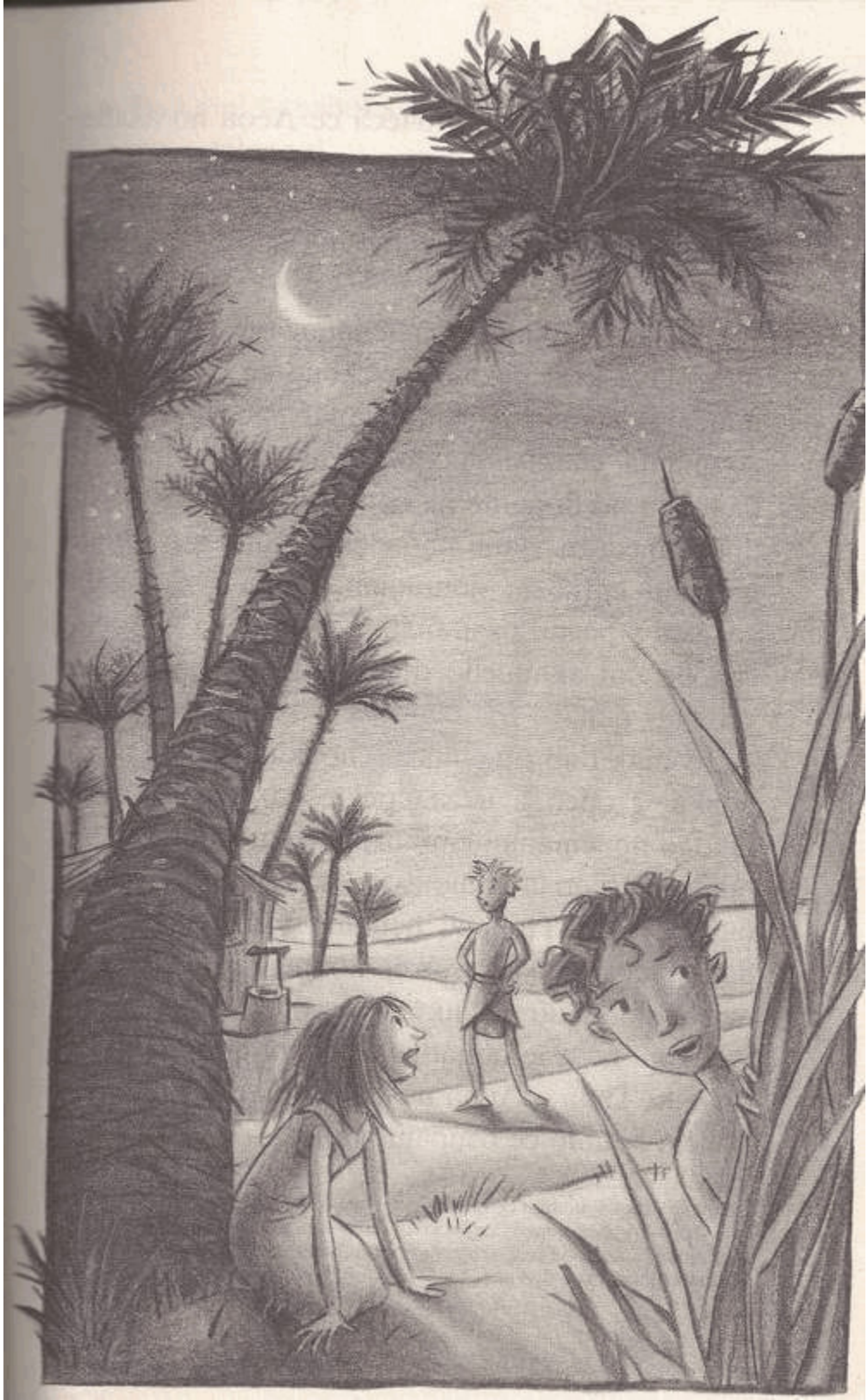
— И ти не изглеждаш зле — отвърна й Леон.

Ким носеше тясна бяла ленена дреха с две широки презрамки през раменете.

— По всичко личи, че наистина сме се приземили в Египет! — провикна се въодушевено Юлиан. — Нали древните египтяни са носели точно такива парцалки. Видях го в една от книгите.

— Ужасно демоде — поклати глава Ким. — Всичко ми прилича на сън! Чувате ли и вие този шум?

— Да — отвърна Юлиан. — Прилича на река, сигурно сме близо до Нил! Нали Тива лежи на брега на Нил.

— И сега какво? — почеса се Леон по главата и погледна въпросително приятелите си.

— Ще потърсим двореца на Хатшепсут — заяви Ким, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

Тримата пътешественици във времето тръгнаха към реката и скоро се озоваха на пристанището в източната част на Тива. Лунната светлина хвърляше сребърни отблясъци по водите на огромната река. Край брега бяха вързани рибарски ладии от тръстикови стъбла, нощният ветрец люлееше големи мрежи, разпънати за сушене. Плоски салове от акациево дърво си почиваха след усиления ден.

До тях във водата се полюшваха прости барки^[2] с гребла и галери^[3] с големи платна. Около пристанището имаше много пивници, от които долиташе глъчка. Тесните улички бяха пусати. Покрай децата минаха, олюлявайки се, двама мъже, които гръмогласно пееха любовни песни.

— Май не сме попаднали в най-добрия квартал на Тива — Леон изгледа изпод вежди един човек, който се взираше в тях.

— Вижте! — извика в същия миг Юлиан. — Там има дворец!

Зад пристанището се издигаше величествена постройка, оградена с високи стени. Дворецът беше осветен от хиляди маслени лампи, сякаш бяха безброй припламващи звезди.

— Ами да, това е той... дворецът на Хатшепсут — прошепна Ким, изпълнена със страхопочитание. — Да вървим!

[1] Финикова палма — палма, която ражда фурми. Тези дървета се срещат често в Египет. — Б.пр. ↑

[2] Барка — лодка, която се движи с гребла или едно платно. — Б.пр. ↑

[3] Галера — дървен кораб, задвижван с платна и с гребла. Обикновено гребците били роби или осъдени престъпници, които приковавали към местата им с вериги. — Б.пр. ↑

ГОНИТБАТА

Тива беше истински лабиринт от улици, площадчета, тесни проходи между сградите и слепи улички. Къщите на обикновените хора бяха наблъскани една до друга и на височина достигаха до четири етажа. Улицата, по която вървяха приятелите, не беше павирана. Зад тях още отекваше глъчката от пивниците.

После улицата се разшири и се вля в площад. Внезапно се озоваха пред два огромни обелиска^[1], високи по около 25 метра, изрисувани с тайнствени знаци. Зад тях се издигаше пилонът^[2] на внушителен храм, тежък, масивен, строен като за вечността.

Сега Юлиан можеше да демонстрира всичките си познания по история:

— Ей там е наосът^[3].

— Кой? — попитаха Ким и Леон в един глас.

— Най-важната част от храма. Не сте внимавали по история! — въздъхна Юлиан.

— Наистина беше така, но човек не може да запомни всичко — отклони поглед Ким.

— Е, тогава да ти обясня... — започна важно Юлиан — в наоса се намира...

— Добре, добре, Юлиане — спря го Леон. — Ще ни обясниш някой друг път. Мисля, че не е добре да се шляем нощем пред светилището.

Юлиан вдигна рамене със съжаление.

— Както кажеш. Тогава да бързаме към двореца — той хвърли последен поглед към внушителния пилон, после се втурна след приятелите си, които отново се бяха шумгунали в лабиринта от улички.

Макар че беше нощ, Тива не спеше. По улиците непрекъснато притичваха сенки, хора, които очевидно много бързаха.

Юлиан се почуди дали тези нощни силуети са крадци, или по-скоро сами се страхуват от нападение и този страх ускорява крачките им.

— Оттук няма да стигнем доникъде — рече Ким в същия миг.

Юлиан изпъшка. Пак бяха попаднали в задънена улица, а дворецът на фараонката изглеждаше на една ръка разстояние. Колкото повече го приближаваха, толкова по-внушителен се извисяваше градежът. Юлиан се обърна и застина. Чу се съскане, после нещо се метна към него. Той се приведе инстинктивно, а над главата му профуча тъмна сянка.

— Това беше някаква котка — успокои го през смях Леон. — Ама и ти си един бъзльо...

— Млъкнете! Скрийте се! — нареди кратко Ким и дръпна приятелите си зад ъгъла на една къща.

Към тях тичаше човек. В едната си ръка държеше мрежа, а в другата кама. Застанала в подножието на високия зид в края на уличката, котката се готвеше да скочи върху него. Мъжът с камата бе само на няколко метра от нея и тя не го изпускаше от поглед. Ушите ѝ бяха плътно прилепнали към тила, опашката ѝ — спусната ниско. Несъмнено беше много изплашена. Мъжът бавно приближи към животното. Острието на камата проблесна на лунната светлина. В следващия миг той хвърли мрежата. Котката се метна встрани, но твърде късно, оплете се безнадеждно в нея.

— Пипнах ли те най-сетне! — тържествуваше мъжът. Той се приближи внимателно към мятащото се кълбо.

— Искан да убие котката! — прошепна Ким.

Без да се колебае нито миг, тя излезе иззад ъгъла и извика на човека с камата:

— Веднага я остави, чудовище такова!

— Какво те засяга това? Изчезвай оттук! — викна той грубо на момичето. Но изглежда не можеше да реши с кого първо да се заеме — с котката или с Ким.

Ким реши вместо него. Тя се наведе светкавично, загреба шепа пясък и я хвърли право в лицето на мъжа.

— Ще си платиш за това! В името на Озирис^[4] — изрева мъжът и затърка очи.

Ким използва този момент и грабна мрежата с мятащата се котка. Тя държеше улова си с изпъната ръка, далеч от себе си, за да не попадне под остриите нокти на животното. После се затича, последвана от приятелите си.

— Почакайте — викна разгневен мъжът и се втурна след тях.

Приятелите тичаха напосоки из лабиринта от улички. Озоваха се на площад с няколко финикови палми, от който тръгваха четири улици.

— Накъде? — попитаха запъхтени в един глас Леон и Юлиан.

— Откъде да знам? — в гласа на Ким се прокрадна отчаяние.

Котката продължаваше да се мята в мрежата. Ким разбра, че е крайно време да освободи животното. Трябваше да се избавят и от преследвача. Но как? Тя хвърли поглед през рамо. Мъжът бързо ги настигаше. Ким прехапа нервно устни. Сега накъде? Тогава внезапно забеляза стълба, подпряна на стената на една къща. Ким веднага се закатери по нея, приятелите ѝ я последваха. На покрива бяха складирани глинени тухли, очевидно собственикът се готвеше да преустрои къщата си. Ким бутна мрежата с котката в ръцете на Юлиан, грабна една от тухлите и я вдигна над главата си.

— Спри на място! — викна гневно на преследвача, който вече беше стигнал в подножието на стълбата.

Мъжът се поколеба, но видя, че и Леон е въоръжен.

— Ей, какво става там? — прозвуча внезапно ядосан глас. От вратата на съседната къща се подаде една жена. — Тихо! Пазете тишина, пияници такива!

Мъжът с камата не ѝ обърна внимание. Погледът му беше насочен към мрежата в ръцете на Юлиан.

— Не чувате ли? — продължи жената от съседната къща. — Изчезвайте отгук и оставете почтените хора да се наспят! Дано по-скоро да дойдат меджеите^[5] и да ви приберат!

При споменаването на отрядите, които се грижеха за реда в нощна Тива, мъжът с камата промени намерението си. Той се завъртя на пети и изчезна в тъмните улички. Тримата приятели се спуснаха от покрива с олекнали сърца.

— Ох, размина ни се на косъм! — изпъшка Ким, докато поемаше мяукация вързоп от ръцете на Юлиан. Тя заговори успокоително на котката. Сега най-сетне децата успяха да я разгледат на спокойствие.

Беше изключително красива котка с блестяща златисто кафява копринена козина, по-светла на хълбоците. Главата ѝ беше по-скоро тясна, носът плосък, а широко отворените ѝ очи блестяха в смарагдовозелено. Тялото ѝ беше изящно и мускулесто. С

неотслабваща енергия котката продължаваше да прави опити да се освободи от мрежата.

— Но защо този човек искаше да убие животното? — зачуди се Юлиан.

Ким вдигна рамене.

— Добър въпрос. Боя се, че не мога да ти отговоря. Нека първо измъкнем котката от мрежата. Помогнете ми, но се пазете от ноктите ѝ!

Не стигнаха далеч. Внезапно чуха зад себе си стъпки. На площада се втурна отряд меджеи, въоръжени с факли и извити мечове. Техният капитан посочи децата и извика:

— Никой да не мърда!

— Май сега вече имаме истински проблем! — прошепна Юлиан.

Капитанът, великан с широки рамене и гладко обръснат череп, се приближи, грабна котката от ръцете на Ким и я огледа на светлината на една факла.

— Наистина, това е Кия, свещената котка на фараонката! — възкликна той. — Благодаря ти, Баст^[6], че я открихме! — Той предаде животното на един от мъжете, обърна се към приятелите и изфуча. — Откраднали сте котката на фараонката! Скъпо ще си платите за това!

— Не, не беше така — възпротиви се Юлиан — Ние само...

— Мълчи! — нареди му капитанът. — Ще ви отведем при божествената Хатшепсут. Нека тя ви съди! — Той се усмихна ехидно: — Макар че не мога да си представя друго наказание за вашето престъпление, освен смърт.

[1] Обелиск — Каменна четиристенна колона, издигана в чест на слънчевия бог. Стените се скосяват пирамидално към острия връх. — Б.пр. ↑

[2] Пилон — Напомня на висока масивна четириъгълна кула с наклонени стени. Два пилоната бележат входа на светилищата в Древен Египет и винаги се разполагат от двете страни на входа им. Обикновено пилоните били много по-високи от самите светилища. Пред пилоните се издигали високи мачти, на които се веели свещените знамена. — Б.пр. ↑

[3] Наос — Светилището в задната част на храма, където се пази култовата статуя на бога. Тук можел да влиза само главният жрец на

храма. — Б.пр. ↑

[4] Озирис — Върховен бог, владетел на подземното царство, съдник на душите на мъртвите. — Б.пр. ↑

[5] Меджеи — Нубийско племе, което с течение на времето започнало да служи на фараона и се превърнало в сила, опазваща реда, т.е. изпълнявали функциите на днешната полиция. Постепенно това име започнало да се използва за цялата египетска полиция. — Б.пр. ↑

[6] Баст (Бастет) — Богиня, дъщеря на слънчевия бог Ра. Тя възплъщавала животворната сила на Слънцето. Вярвало се, че лекува болните и помага на реколтата да узрее. Изобразявана е като котка. — Б.пр. ↑

АУДИЕНЦИЯ ПРИ БОГИНЯ

Меджеите обградиха децата и ги поведоха към двореца.

— Котката на царицата — прошепна Леон. — Само ако знаех...

— Какво щеше да направиш? — попита тихо Ким. — Щеше ли да я оставиш на оня тип с камата?

— Не — смотолеви Леон. — Но здравата загазахме заради нея.

— Хайде, по-смело — обади се Юлиан. — Може би ще успеем да убедим Хатшепсут, че сме спасили живота на нейната Кия.

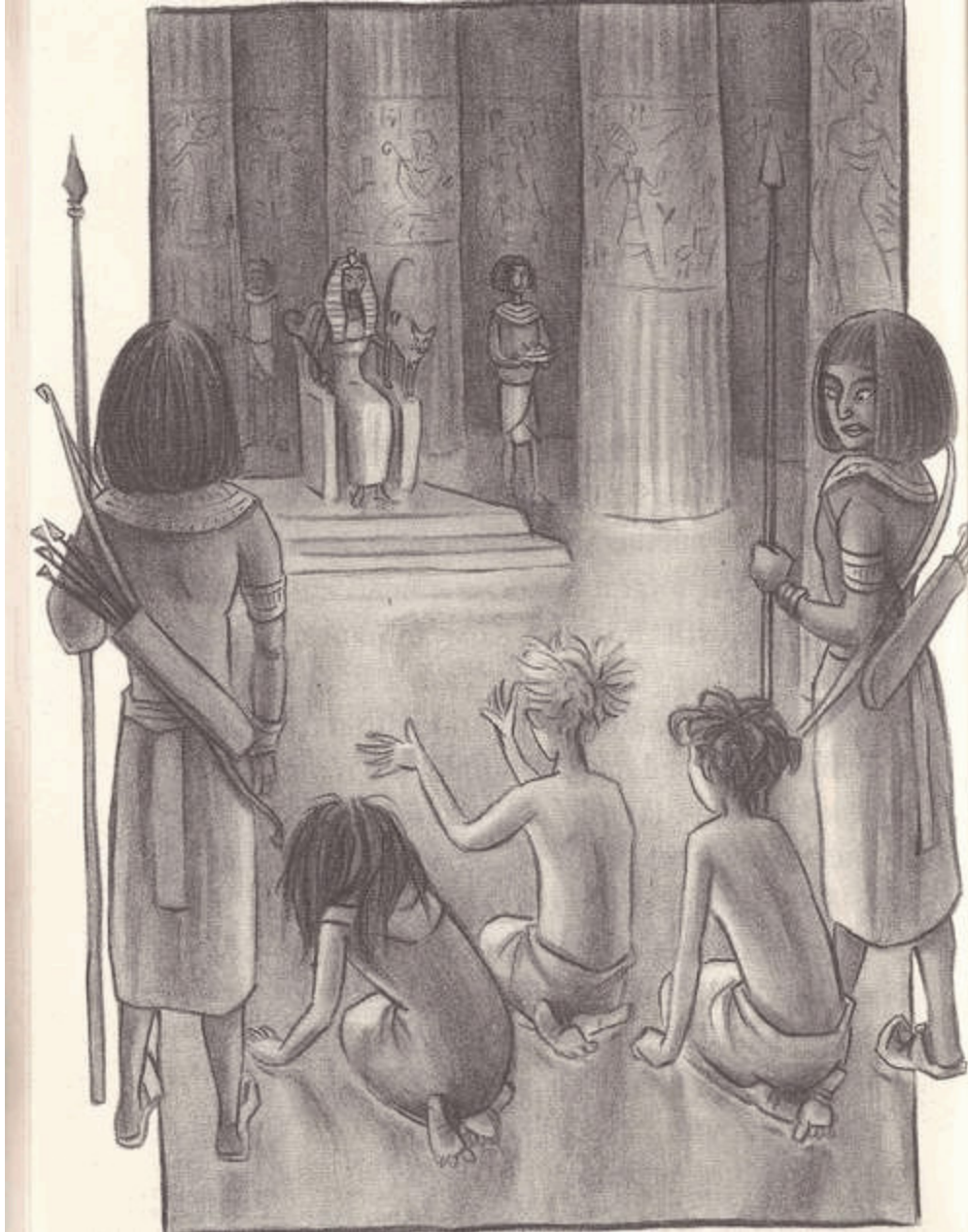
Приятелите се умълчаха, нападнаха ги лоши предчувствия. Наближиха стените на двореца. Навсякъде бяха пръснати невзрачни малки къщурки, в които живееха слугите. Групата премина между пазачите, изправени от двете страни на монументалната порта и влезе в двора. Посрещнаха ги многобройни статуи на Хатшепсут. Около двора се издигаха официалните сгради на двореца. Меджеите поведоха децата покрай пустите в този час стаи на писари и чиновници, покрай галерии, тържествени зали и зали за аудиенции^[1]. Накрая необичайните нощни посетители стигнаха до личната резиденция на фараонката. До позлатената двойна врата стояха две статуи, богато украсени със злато и скъпоценни камъни. Едната беше на Хатхор^[2], богинята майка, изобразена с глава на крава, а втората — на Ра^[3], богът на слънцето, с глава на сокол. Двама пазачи с каменни физиономии разтвориха вратите към покоите на Хатшепсут.

Децата пристъпиха със затаен дъх в светая светих на двореца. Оглеждаха се, зяпнали от изумление. Не бяха виждали подобно великолепие. Подът на залата беше позлатен, стените — украсени отгоре до долу с изображения на богове от чисто злато, а също и със сребърни дървета и животни. На тавана блестяха прекрасни инкрустации от тъмносин лазурит^[4]. В златния трон на Хор^[5] седеше чудно хубава жена, богинята на Нил. Тя здраво държеше в ръце знаците на царската власт — скиптъра, подобен на гега, и камшика нехех. Беше облечена в оранжева туника от лен, а на главата си носеше диадема с великолепни скъпоценни камъни. Косата ѝ покриваше кърпа

на жълти и черни ивици, пристегната на челото с лента и пускаща се свободно върху раменете. Към лентата беше прикрепен символът на обединения Египет: изображение на лешояд, представящ богинята Нехбет и Долен Египет, и уреус^[6] — богинята-кобра, покровителка на Горен Египет.

Лицето на Хатшепсут с волева брадичка и леко извит нос беше каменно, но в бадемовите ѝ очи се таеше любопитство. Капитанът се хвърли на пода и докосна с чело каменните плочи пред нея. Юлиан, Ким и Леон последваха примера му. Фараонката им направи знак да се изправят. Докато капитанът разказваше своята версия за събитията в пристанищния квартал, лицето ѝ помрачня. Но когато по негов знак един от хората му внесе котката, Хатшепсут видимо се зарадва.

— Тези деца са отвлекли Кия, могъщи Хор — обобщил капитанът и отново се поклони. Сетне отстъпи няколко крачки назад.

Хатшепсут огледа децата внимателно и строго. През това време Кия се беше успокоила и се галеше в краката ѝ. Накрая седна в скута на царицата и заблиза козината си.

— Значи тези трима скитници посягат на моята собственост — проговори владетелката. Гласът ѝ звучеше сурово. — Какво нахалство, да не кажа наглост! Кой сте вие изобщо?

Юлиан дръзна да погледне фараонката право в очите. Струваше му много усилия да издържи погледа ѝ. Но знаеше, че трябва да

направи нещо, ако иска той и приятелите му да оцелеят. Трябваше възможно най-бързо да измисли някаква убедителна история.

— Нашето малко село беше нападнато от разбойници от пустинята. Ние успяхме да се скрием и видяхме как родителите ни бяха отвлечени в робство... — започна той.

Забеляза, че Ким и Леон го гледат с изумление. Говоренето и измислянето на истории винаги е било силна страна на Юлиан!

— Гладът ни прогони от разрушеното село — продължи Юлиан. — Скитахме безцелно, докато накрая се добрахме до Нил. Един търговски кораб ни взе нагоре по течението. Капитанът отначало беше много добър с нас, но после разбрахме, че иска да ни продаде в робство. В Тива успяхме да избягаме. Това се случи вчера. И тогава пътят ни пресече Кия.

Хатшепсут вдигна вежди. Юлиан се молеше да му повярва.

— Какви промеждия само — рече фараонката, но в гласа ѝ звучеше съмнение. — И от кое село идвате?

Юлиан се паникьоса. Не беше очаквал този въпрос. Помогна му Леон. Беше запомнил някои географски области и имена, докато копираше картата в библиотеката.

— От оазиса Куркур в Нубия^[7] — отвърна бързо той.

Хатшепсут кимна бавно.

— Знам този оазис. Но защо сте уловили и дори сте искали да убиете моята Кия?

— Изобщо не беше така — обясни Юлиан, който се беше окопитил. — Нищо не сме искали да направим на котката. Напротив, спасихме я от един човек с кама.

Ким и Леон закимаха с глави.

Хатшепсут се разсмя звънко.

— Но тогава как се е озовала в мрежата? Така ли се спасява котка?

Юлиан отново заговори. Беше наистина въпрос на живот и смърт — неговия живот и живота на приятелите му. Но Хатшепсут не изглеждаше впечатлена. Докато слушаше, тя хранеше котката с парченца риба, които ѝ подаваше един прислужник.

— Всичко това ми звучи като празни извинения — рече фараонката и щракна с пръсти.

Дотича друг слуга. Хатшепсут му даде полугласно нареждания. Юлиан се досети, че нещата вървят на зло.

Тогава приятелите неочаквано получиха подкрепа: Кия скочи от скута на фараонката и тръгна грациозно към тях. Движенията ѝ бяха бавни и горди и подхождаха повече на богиня. Кия побутна децата с нос едно след друго и потърка главица в краката им. Ким събра смелост да погали божествената котка. Кия се взря в нея с бездънно зелените си очи и замърка доволно.

Объркана Хатшепсут наблюдаваше сцената.

— Виждате ли — каза Юлиан. — Кия не се страхува от нас. Това означава, че...

— Е, добре — прекъсна го фараонката. — Започвам да мисля, че казваш истината и действително сте спасили Кия. Иначе тя по-скоро щеше да ви издере очите, отколкото да ви позволи да я галите.

Юлиан, Ким и Леон си отдъхнаха. Но какво ще стане сега с тях?

— Този човек с камата... как изглеждаше? — попита Хатшепсут.

Децата не успяха да ѝ дадат точно описание — в сляпата уличка беше твърде тъмно. Фараонката се обърна разочарована към капитана:

— Претърсете пристанищния квартал, разпитайте хората, които живеят там. Може някой да е видял нещо.

После Хатшепсут стана.

— Твърде късно е — рече тя. — Ще се оттегля в покоите си. Трите деца от оазиса ще останат живи и ще получат работа в двореца — в знак на моята благодарност. В кухнята винаги има нещо за вършене.

— А сега ела, Кия!

Обаче котката не се отделяше от Ким.

— Кия!

Кия се откъсна неохотно от новата си приятелка и последва фараонката. На излизане от залата грациозното животно се обърна още веднъж и хвърли поглед към децата. Смарагдовите ѝ очи сякаш излъчваха благодарност.

Капитанът поведе Юлиан, Ким и Леон по лабиринт от коридори и стълби. Накрая стигнаха до простичките стаи на прислугата. Капитанът им показва начумерено една стая и затвори дървената врата след тях. Малкото помещение беше осветено от маслена лампа. На пода имаше три сламеника, а в ъгъла кана с вода. Нямаше мебели.

— Добре дошли в новия ни дом — ухили се Ким. — Много приятно местенце.

— Бъди доволна, че не сме в затвора! — напомни ѝ Юлиан.

Леон сложи ръка на раменете му.

— Справи се страхотно — каза той с благодарност. — Твоята история ни спаси живота.

Юлиан кимна скромно.

— И твоята идея с оазиса не беше лоша.

— Не забравяйте Кия! За щастие тя ни хареса! — намеси се Ким и легна върху един от сламениците. — Олеле, колко е твърдо! Но ще трябва да свикнем.

— Великолепно животно — почеса се по главата Юлиан и се прозя. — Тя е съвсем различна от всички котки, които съм виждал досега.

— Да — съгласи се Леон. — Кия наистина е различна. Умна и загадъчна.

Ким сплете ръце под главата си.

— Загадъчна е точната дума, момчета. Трябва да разберем защо оня тип искаше да убие Кия. Още утре трябва да разберем това.

[1] Аудиенция — Официален прием от държавен глава на висши пратеници на други държави. — Б.пр. ↑

[2] Хатхор — Почитана е като богиня на любовта, красотата и радостта, богиня майка и богиня на смъртта. Нейното свещено животно е крава. — Б.пр. ↑

[3] Ра — Един от най-важните богове в Древен Египет. Бог на Слънцето. Според едно от вярванията, той бил видимото слънце, което всеки ден се ражда и започва своето пътуване по небесния свод. — Б.пр. ↑

[4] Лазурит — Красив яркосин минерал, полускъпоценен камък. — Б.пр. ↑

[5] Хор — Бог на небето, син на Изида и Озирис. Вярвало се, че фараонът е негово земно въплъщение. — Б.пр. ↑

[6] Уреус — Изображение на кобра, която въплъщава богинята Буто. Поставяло се на челото на фараона, символизиращо неговата божествена мощ. Смятало се е, че го предпазва от неприятели. — Б.пр.

↑

[7] Нубия — държава в древността, разположена на част от териториите на днешните Судан и Египет. По времето на Хатшепсут е била обширна колония, подчинена на египетските фараони, но управителят ѝ имал широки правомощия. — Б.пр. ↑

ПЪРВОТО ПОКУШЕНИЕ

На развиделяване рибарите вече бяха излезли в Нил на лов за костур, сом или латос, големия нилски костур. Тъй като беше още приятно хладно, селяните тръгнаха към нивите си в ранни зори. Впрягаха воловете в плуговете и започваха да орат. Изгряващото слънце потопи двореца в нежна червеникава светлина. Не толкова нежно обаче беше пробуждането на тримата приятели. Вратата на стаята се отвори с трясък и вътре нахлу момче, горе-долу, на тяхната възраст.

— Ставайте! — извика весело то и запляска с ръце. — Вие трябва да сте новите. Хайде чака ви работа в кухнята!

Юлиан, Ким и Леон се надигнаха с лепнещи за сън очи.

— Аз съм Ани, помощник в кухнята. Трябва да ви покажа какво ще работите — викна младият египтянин с избръсната глава и плитчица от дясната страна. — Побързайте, иначе управителят на кухнята Рехмир ще се вкисне.

Тримата приятели се измиха набързо на кладенеца пред къщата и през това време се представиха на Ани.

— Ама че смешни имена — засмя се Ани. — Но няма значение. Последвайте ме!

Той ги заведе в дворцовата кухня. В залата с почернели от сажди стени приготовленията за трапезата на фараонката бяха в разгара си. Слуги влизаха и излизаха с блюда, отрупани с месо, плодове и хляб, с препълнени кани. На дългите маси се режеха огромни количества зеленчуци. В единия ъгъл беше грамадната пещ, в която се печеше хляб. Други помощници бяха заети да варят хенкет, овесена бира, която се подправяше с ароматни треви и с фурми. От кани с етикети се наливаше иреп, вино, подсладено с мед. Две жени чистеха риба, други две скубеха пъдпъдъци. Върху дървен тезгях месар разрязваше големи парчета говеждо месо. В съседния двор под огромни шишове за месо пламтяха няколко огъня. Навсякъде се стелеха облаци пара и дим, а над всичко това се носеше уханието на силни подправки.

— По-бързо, по-бързо, по-бързо! — нареждаше писклив глас. Това беше Рехмир, необикновено дебел мъж с червена като на пуйка глава. Той стоеше в центъра на залата и се опитваше да овладее положението. Върху кръглото си шкембе Рехмир беше вързал оплескана престилка, в която непрекъснато бършеше ръцете си. Ани разказа на приятелите, че го наричали Хипопотама заради главата му — като огромен картоф с малки щръкнали уши и голяма гуша.

— Ах, ето те най-сетне, Ани! — провикна се Рехмир и избърса потта от челото си. — Добре, че доведе новите! — Той се приближи и ги погали приветливо по главите. — Дано да се окажете сръчни. Днес всичко трябва да тече по мед и масло. Хайде на работа! Момчетата да донесат дърва за огньовете. Момичето да помогне да се напълнят краставиците с пастет от месо. Не забравяй, че това е любимото ястие на Хатшепсут! Бързо... иначе няма да успеем за приема на обяд. Моля се на Амон^[1] всичко да мине гладко! Иначе ще нахраня крокодилите!

Юлиан и Леон се втурнаха да носят дърва, Ани побутна Ким към една маса.

— Днес ще има празничен прием — обясни той, докато ѝ подаваше нож, с който да издълбае краставиците. — Божествената Хатшепсут ще обядва с Инебни, нейния наместник в Нубия, който от два дни е гост в двореца. — Ани започна да бели една краставица. После сниши глас: — Чух, че Инебни иска Хатшепсут за жена. Това е последната дворцова клюка! Но нашата фараонка изобщо не иска да чуе. И сега наместникът е разгневен.

— Престанете да клюкарствате! — изкрещя Рехмир. — Какво става с краставиците?

Ани и Ким поработиха няколко минути мълчаливо.

Отблъснат наместник... това звучи интересно, мислеше си Ким.

— И какво ще стане сега? — попита тя тихо.

— Наместникът Инебни е много ядосан, казват, че не бил свикнал да му отказват. Той е много надменен, брутален и честолюбив — зашепна Ани. — Слугите гледат да не му се изпречат на пътя. Дано да си замине по-скоро.

Ким кимна. Хрумна ѝ нещо друго.

— Чул ли си дали са заловили човека, който искаше да убие Кия?

Ани натъпка парче краставица в устата си.

— Досега не са заловили никого, доколкото знам.

— И аз съм гладна — прошепна му Ким. Ани кимна, шмугна се между хората в огромната кухня и се върна с топъл хляб, няколко чепки грозде и кана с иртет, прясно мляко.

— Рехмир е много строг — обясни той. — Но проявява разбиране, когато някой огладнее.

— Точно така изглежда — подсмихна се Ким.

— Дръж си езика зад зъбите! — предупреди я Ани. — Рехмир може да те накаже с бой с камшик.

— Добре, добре — успокои го Ким.

Тя често си навличаше гнева на хората с острия си език, но просто не можеше да устои на изкушението.

В Древен Египет наказанията обаче несъмнено бяха много по-тежки, отколкото у дома, в Зибентан. Ким си обеща да си държи езика зад зъбите.

— Може ли и приятелите ми да получат нещо за ядене? — помоли тя.

Ани отново кимна и направи знак на друго момче в кухнята.

— Но да се върнем на Кия: можеш ли да си представиш защо някой ще иска да убие котката? — попита Ким, дъвчейки.

Ани вдигна рамене.

— Може би защото Кия не е обикновена котка...

— Какво искаш да кажеш? — не спираше да подпитва Ким. Наистина беше голям късмет, че Ани знаеше всички дворцови клюки и ги споделя с удоволствие.

— Кия е свещено животно. Тя произхожда от храма на Баст и е пълна с тайни. Освен това е безкрайно умна — заговори Ани със страхопочитание. — Никой не може да се справи с нея — само Хатшепсут. Казват, че Кия предупреждава господарката за опасности. Тази котка е най-добрият ѝ телохранител.

Ким затаи дъх.

— Може би затова са опитали да убият Кия! — изплъзна се от устата ѝ.

— Краставиците, трябват ми краставиците! — провикна се Рехмир. Голямата му кръгла глава изгря над децата като червена луна. — Докъде стигнахте?

— След мъничко сме готови, Рехмир! — отвърна бързо Ани и напълни една от краставиците с благоуханен пастет от месо.

Като поклащаше глава, Рехмир отмина към другата маса, плесна с ръце и проплака:

— Няма да успеем, не, никога няма да успеем. А аз ще стана храна на крокодилите! Амон, помогни ми!

Когато управителят на кухнята се отдалечи, Ани продължи:

— За нещастие нашата господарка се сдоби с много врагове, откакто се качи на трона. Носи се слух, че високопоставени жреци са се сговорили да ѝ отнемат живота. Не искат да бъдат управлявани от жена. По тяхно мнение на трона трябва да бъде поставен Тутмос III. Това е синът на починалия съпруг на Хатшепсут, Тутмос II, и на една от другите му жени. Но Тутмос III е още дете и не може да води държавните дела!

— Обаче едно дете може да бъде управлявано много лесно, ако някой иска да наложи своите интереси — обясни Ким. — Хатшепсут, напротив, няма да се остави да я командват жреците.

Положението ставаше по-ясно: отблъснат наместник и жадни за власт жрец. Несъмнено в двореца има твърде много хора, които искаха главата на хубавата царица. Ким непременно трябва да разкаже това на Юлиан и Леон.

Тя остави ножа и се огледа. Приятелите ѝ тъкмо влизаха, натоварени с кошници пънове и клони.

Ким забеляза с изумление, че след тях припка Кия!

Котката се метна гъвкаво върху масата и се втурна към Ким. Ким я взе в ръцете си я погали. На дневна светлина Кия изглеждаше още по-красива. Момичето откъсна парченце риба и го поднесе към муцунката ѝ.

— Ох, твоята работа е доста по-приятна от нашата — изпъшка Юлиан. — Тези кошници стават все по-тежки.

— О, хайде — възмути се Ани. — Затова пък вие сте на чист въздух, а не в тази задушна кухня.

— Я чуйте! — дръпна ги настрани Ким и им разказа всичко, което научи от Ани.

— Хатшепсут е в голяма опасност — рече Юлиан, когато Ким свърши.

— А също и Кия — добави Ким, като галеше котката по гърба. Сгушена в ръцете ѝ, Кия мъркаше със затворени очи. — Трябва добре да си отваряме очите!

Наместникът на фараонката в Нубия, Инебни, беше едър тъмнокож мъж и очевидно в отвратително настроение. Ким го установи, когато малко по-късно, заедно с още няколко слуги, започна да поднася различните блюда в тържествената зала. Юлиан и Леон продължаваха да мъкнат кошници с дърва.

Инебни седеше мрачно на масата и мълчеше. От дясната му страна беше един от неговите придворни. До тях бяха настанени няколко висши държавни чиновници и приятели на семейството. В залата обядваха поне петдесетина души. Повечето мъже носеха перуки. Върху перуките носеха конуси от благоуханни масла, които се топяха в горещината и разпръскваха нежен аромат. На най-видното място в залата беше седнала владетелката с короната на Горен и Долен Египет. Зад нея един роб вееше с ветрило. До нея седеше едно дете — това бе Тутмос III. Той наблюдаваше залата с надменно вирната брадичка и арогантно изражение. В краката на владетелката, на възглавница, с притворени очи почиваше Кия. По знак на фараонката трима мъже засвириха на лютни^[2] и арфа. На подиума пред гостите затанцуваха чудно красиви момичета.

Ким вървеше от маса на маса с табла, отрупана с различни ястия.

— Печена гъска? Антилопа? Пълнени краставици? — попита Ким наместника Инебни с добре изиграна раболепност.

— Изчезвай! — викна ѝ грубо Инебни.

— Глупак! — изплъзна се от устата на Ким! Идеше ѝ да си прехапе езика.

— Какво? Какво каза? — изсъска Инебни.

— Никога не бих посмяла да се обърна към вас с подобни слова, благородни господарю — изрече бързо Ким и се поклони дълбоко.

— Такъв е и моят съвет, уродлива жабо! — извика презрително Инебни.

Ким продължи, скърцайки със зъби от гняв. Едва се сдържа да не запрати някоя краставица по нубиеца, но за съжаление моментът не беше подходящ. Тя си наложи да се овладее, за да не навлече нови неприятности на себе си и на приятелите си. Погледът ѝ падна върху фараонката. В този миг тъкмо ѝ поднасяха вино. С раболепен жест един слуга пълнеше чашата на господарката. Тя я подаде на човека,

който опитваше всяка храна и напитка преди нея. След като отпи, той понечи да ѝ върне чашата, но внезапно застина, а ръката, с която държеше съда, затрепери силно. После той се хвана за гърлото. Устата му се отвори и хъркайки, той се сгърчи на стола си. Надигна се страшен шум. Хатшепсут беше скочила от трона и искаше да се наведе над слугата. Но телохранителите ѝ я дръпнаха предпазливо назад.

— Това е опит за убийство! — прокънтя възмутен глас. — Току-що някой се опита да отрови божествената Хатшепсут.

Повикаха лекар. Ким остави таблата и си проправи път през развълнуваното множество. Докато минаваше покрай наместника Инебни, тя забеляза, че той единствен беше останал спокоен. Седеше неподвижно на масата и се държеше така, сякаш цялата суматоха не го засяга. На Ким дори ѝ се стори, че се усмихва. Нима Инебни има нещо общо с покушението?

Ким най-сетне се добра до дегустатора^[3]. Той лежеше по гръб на пода, разтърсван от силни гърчове. Лицето му беше бледо, очите притворени. С последни сили той направи знак с ръка на Ким. Момичето коленичи до него. Отново знак с ръка. Ким разбра и приближи ухо до устните на мъжа.

— Крокодила... — изхъхри дегустаторът — ... крокодила в селището на вечността...

Ким не разбра какво искаше да каже мъжът. Тя се огледа. Как да му помогне? Ясно беше, че ако някой не се притече веднага на помощ, мъжът ще умре.

— Къде е лекарят? — извика отчаяно Ким. Най-сетне някой разбута зяпачите и се появи забързаният дворцов лекар. Но беше закъснял. Дегустаторът се преви за последен път и... в следващия миг вече бе мъртъв.

[1] Амон — Древноегипетски бог, цар на всички богове и баща на всички фараони. Култът към него се смесвал с култа към Ра, бога на Слънцето, и той бил почитан и като Амон-Ра. — Б.пр. ↑

[2] Лютня — старинен струнен музикален инструмент. — Б.пр. ↑

[3] Дегустатор — човек, който опитва храна и напитки, за да определи качествата им. В миналото владетелите използвали дегустатори, за да проверят дали храната не е отровна. — Б.пр. ↑

НОЩЕМ ПО НИЛ

Над двореца бе паднала нощ. Луната, кръгла и бяла, блестеше в мрака над величествената сграда. Но спокойствието, което друг път наставаше по това време между високите стени, сега все не идваше. Всички бяха в тревожна готовност след опита за убийство на фараонката. Постовете бяха удвоени.

Разпитаха управителя на кухнята, Рехмир, как отровата се е озовала във виното. Но си остана загадка. Каната, от която бяха напълнили чашата на Хатшепсут, изчезна безследно — а също и слугата, който подаде чашата на фараонката. Служители на Хатшепсут го издирваха трескаво из цяла Тива.

Юлиан, Ким и Леон научиха от Ани, че опитът за убийство можел да сполучи, защото Хатшепсут невинаги използва дегустатор. Често се случвало фараонката да посегне първа към храната и напитките.

Тримата приятели седяха на твърдите сламеници в малката си стаичка и размишляваха.

— Сигурна ли си, че Инебни се е усмихвал? — попита за кой ли път Юлиан.

— Напълно съм сигурна — увери го Ким. — Може би е искал да убие Хатшепсут, защото тя го отблъсна.

Леон замахна към комара, който бръмчеше около главата му.

— Това обаче още не е доказателство — възрази той. — Ако отидем при Хатшепсут с това глупаво предположение, ще ни се изсмеят и ще ни изхвърлят от двореца.

— Да — съгласи се с него Юлиан. — Или направо ще ни хвърлят на крокодилите. Като казах крокодили... какво ли имаше предвид дегустаторът с онзи „крокодил в селището на вечността“?

— Крокодили има само в Нил! — отбеляза Леон, докато дебнеше комара, кацнал на стената току до малката маслена лампа.

Очите на Юлиан блеснаха:

— Така е. Но на отсрещния му бряг, се намира некрополът^[1], градът на мъртвите. Някъде четох, че египтяните наричали некрополите „селища на вечността“. И там имало не само гробници и погребални храмове. Като в истински селища, в тях живеели работници, които поддържали старите гробници и строели нови, балсаматори, майстори на саркофази и погребални жреци. Сигурен съм, че всяко селище на вечността трябва да има и пристанище, и пазар.

— Въпреки това звучи доста зловещо — рече Ким и обви коленете си с ръце.

Леон удари с ръка по стената и уби комара.

— Когато убиеш един, трима тръгват да отмъщават за него. Целият съм надупчен — измърмори той. — Но защо седим още тук — ако продължаваме така, комарите накрая ще ни изядат! Защо просто не прескочим до този некропол? Крокодил би могло да бъде и прякор на човек или име на сграда.

— Не е ли твърде опасно да се влиза в некропола? — изплъзна се от устата на Юлиан.

— Не — отсече сухо Леон. — Във всеки случай аз не искам да седя тук без работа — и той отново замахна към един комар.

— Съгласна съм с Леон — рече Ким. — Този странен „крокодил“ е единствената следа, с която разполагаме.

Накрая Леон и Ким успяха да убедят Юлиан, че е наложително да предприемат издирване в Града на мъртвите. Приятелите тръгнаха в тъмното към Нил. Внезапно дочуха тихо мяукане. Обърнаха се стреснати.

Изад една акация изскочи котката на Хатшепсут и се втурна към тях.

— Ах, ти, скитнице, какво правиш тук? — разсмя се Ким. — Твоето място е в двореца — тя се наведе към Кия и я почеса зад ушите. Животното се притисна обичливо към краката ѝ.

— А сега? — попита Ким. — Дали не е по-добре да я върнем в двореца?

— О, не — изпъшка Юлиан. — Не искам пак да ни заподозрат, че искаме да ѝ сторим нещо.

Леон имаше по-добра идея:

— Тогава да я вземем с нас. Ще я пазим като очите си.

— Дано и тя да ни пази — добави Юлиан. — Така както прави с божествената Хатшепсут.

Тримата приятели разпитаха минувачите за пътя към Града на мъртвите. Малко по-късно стигнаха Нил, водите на великата река проблясваха в нощта. В тръстиките квакаха жаби, на отсрещния бряг, в Града на мъртвите, припламваха редки светлини.

— За да преминем, ще ни трябва лодка — огледа се Леон в мрака.

На няколко крачки от тях в реката се вдаваше тесен кей. Към него беше привързана малка рибарска лодка.

— И вие ли виждаше това, което виждам аз? — попита Леон. — Бихме могли да вземем на заем тази лодка за няколко часа. Елате! — И в следващия миг той вече беше на кея, който се разклати под краката му. Последва го Ким с котката Кия в ръце. Юлиан вървеше последен.

— Мислите ли, че в реката наистина има крокодили? — попита той, докато пазеше равновесие по люлеещия се кей.

— Естествено — отвърна спокойно Леон.

Но изобщо не беше толкова спокоен, колкото му се искаше. Докато търсеше в лодката гребла, той усети как течението я побутва и влече със себе си. Колко ли силно ще бъде, когато се озоват в средата на реката? Той изтегли изпод седалката две дървени пръчки, които в единия край се разширяваха в нещо като лопата.

— Отлично, да потегляме! — извика той. — Развържете лодката!

Ким развърза въжето, с което лодката се държеше за кея. Водите на Нил веднага я понесоха по течението. Леон остана отзад и се опитваше да управлява. Юлиан гребеше отпред, а по средата седеше Ким с котката в скута. Кия беше свила едното си ухо, а другото стърчеше наострено. Това беше ясен знак, че Кия е неспокойна. От време на време измякваше жално.

Мощното течение завъртя няколко пъти лодката.

— Трябва да държиш прав курс! — извика Юлиан.

— Как ли не! — отвърна Леон. Течението беше твърде силно. Скоро приятелите разбраха, че ще ги отнесе твърде далеч от пристанището на некропола. Но това не беше най-важното. Сега най-

голямата им грижа бе да се доберат живи до отсрещния бряг. А това очевидно нямаше да е лесно.

— Ляво на борд! — изрева Юлиан.

Леон заби греблото още по-дълбоко във водата и натисна с цялата си тежест, но лодката не реагира.

— Ляво на борд, Леон, ляво на борд!

— Престани с този проклет ляв борд! — изрева Леон. — На Нил му е все тая накъде искаме да завием. Той управлява лодката, а не аз!

Силен удар разтърси внезапно лодката. Леон полетя напред и едва не падна върху Ким. Чу се ужасно скърцане и лодката полегна на една страна. Между краката на приятелите нахлу вода.

— Плитчина! Ударихме се в плитчина! — извика ужасен Леон.

По негова преценка бяха някъде в средата на реката. Ако се преобърнат, крокодилите щяха да се насладят на великолепна среднощна закуска. Леон заби решително греблото в пясъчното дъно и се хвърли с цялата си тежест върху него. След няколко опита успя да отблъсне лодката от плитчината. Най-сетне пак имаха вода под себе си.

Течението на Нил веднага ги повлече. Малко по-късно то внезапно захвърли лодката с четиримата ѝ пасажери на отсрещния бряг. Врязаха се в гора от тръстикови стъбла, които се разтваряха пред тях. Постепенно лодката спря. Настана тишина. Чуваше се само плискането на Нил.

— Последна спирка! Всички да слизат! — нареди Леон, като се опитваше да звучи бодро.

Той неволно беше снишил глас. Тишината бе направо зловеща, дори квакане на жаби не се чуваше. Странно. Леон предпазливо прехвърли крак през страничния борд. Внезапно застина. С крайчето на окото си беше мярнал движение във водата.

— Спрете! — предупреди той приятелите си, които тъкмо се гласяха да слязат от лодката.

Леон се втренчи като хипнотизиран в тръстиката. В плитките води на Нил се виждаше дълга тъмна сянка. И тази сянка се движеше бавно, но съвсем целенасочено право към тях!

— Крокодил! — изкрещя Леон. — Трябва да се махнем оттук! Бързо!

Той загреба като полудял. Юлиан се беше парализирал от страх. Ким остави котката на дъното на лодката, издърпа греблото от ръката

му и се зае да помага на Леон. С няколко силни загребвания те се измъкнаха от обятията на коварната тръстика и гладния ѝ обитател.

На няколко метра от брега, напълно изтощени, те отпуснаха греблата и оставиха лодката на течението, докато достигнаха тясна ивица суша, където нямаше тръстика. Леон завърза лодката за един камък.

Приятелите тръгнаха мълчаливо към града, в който управляваше Озирис^[2], богът на мъртвите. Течението ги беше отнесло доста далеч от него и сега се налагаше дълго да вървят.

Най-сетне пред тях проблеснаха първите светлини. Не след дълго стигнаха пристанището, където имаше пивници, работилници за саркофази и дюкяни. През деня там се продаваха различни гробни дарове — фигурки на свещени животни и божества, кутии за папируси, ушебити^[3], амулети^[4] с форми на анх^[5], скарабей^[6], уджат^[7] и много други. На брега, до широкия кей за сала, който превозваше хората между двата бряга, бяха обърнати за поправка няколко дървени лодки.

Юлиан попита един възрастен мъж за „крокодила“. Но старецът само се засмя и посочи към Нил. Приятелите тръгнаха безцелно из пристанището. Внезапно Кия измяука силно. Тя се втурна напред с вдигната опашка.

— Върни се, Кия! — извика Ким.

— Остави я — обади се Леон. — Изглежда иска да ни покаже нещо!

— Да ни покаже нещо ли? Една котка? — измърмори недоверчиво Юлиан.

— Не забравяй, че Кия не е обикновена котка — настоя Леон и тръгна след умното животно.

Юлиан и Ким го последваха, вдигайки рамене. Кия се стрелна по една тясна уличка. Приятелите едва успяваха да я следят. Тъмният проход между сградите се изкачваше по хълм. Къщите и складовете, наблъскани едни до други, бяха доста западнали. Кия продължаваше да тича напред, уличката внезапно се разшири и пред тях се откри голяма сграда: гостоприемница. От нея идваше шум и светлина. Кия седна на пътя и се втренчи в гостоприемницата.

— Вижте табелата — прошепна развълнуван Леон. — Това място се казва „При крокодила“!

— Благодаря — рече Юлиан на Кия, доста объркан. — Това случайно ли е?

— Не вярвам — отсече Леон. — При това животно няма случайни неща.

Приятелите се прокраднаха под един от прозорците и предпазливо надникнаха вътре. Въпреки късния час пивницата беше пълна. Стопанинът и няколко силно гримирани млади жени тичаха между масите.

Внезапно Ким подсвирна тихо.

— Там отзад в ъгъла седи служителят на Инебни! — прошепна тя на приятелите си.

На масата в дъното седяха трима мъже и пиеха бира, един от тях бе с гръб към приятелите. Вторият, дребен слаб мъж, Ким не беше виждала. Но третият! Точно той седеше до Инебни по време на празничното угощение!

В този миг служителят на Инебни подаде кожена торбичка на мъжа, който беше обърнат с гръб към малките детективи. Непознатият я претегли в дясната си ръка, обезобразена от продълговат белег. После отвори торбичката, за да провери съдържанието ѝ. За част от секундата вътре блесна нещо.

Мъжът с белега кимна доволно и подаде на служителя стъклен съд. Последният вдигна вежди и бързо го прибра под наметалото си.

— Служителят на Инебни! — прошепна Ким на Юлиан и Леон. — Сигурно отново купува отрова! Казах ви аз, че зад покушението стои Инебни! Той мрази Хатшепсут, защото тя го отблъсна!

Но в следващия момент и другият гост купи стъклена съдинка от мъжа с белега. Той също плати в злато.

— Скрийте се! Гледат насам! — предупреди ги Леон.

Действително слабият мъж ставаше от масата. Той отмести стола си и се приближи към прозореца.

— Да изчезваме! — викна Леон и побягна.

Приятелите му го последваха. Те се скриха зад една магарешка каручка, спряла пред пивницата. На прозореца се появи лицето на слабия мъж. Той огледа внимателно площада. После направи няколко припрени знака на останалите.

— Мисля, че този тип ни видя! — прошепна Юлиан.

И наистина след по-малко от минута служителят на Инебни и слабият мъж излязоха от пивницата и се втурнаха към тях. Ким взе Кия под мишница и децата побягнаха към лабиринта от тесни улички. Лесно успяха да се освободят от преследвачите си.

Стигнаха при лодката напълно изтощени. Пресякоха за втори път тази нощ Нил, изпълнени с още по-лоши предчувствия. Но сега пътешествието по реката мина без проблеми. Явно Собек^[8], богът на

крокодилите, беше повелил поданиците му да почиват тази нощ. Така децата стигнаха източния бряг на Тива напълно невредими.

— Утре трябва да се заемем с този слуга на Инебни — закани се Юлиан, докато вървяха към двореца.

Приятелите му кимнаха мълчаливо. Твърде изморени бяха, за да могат да отговорят. Но следващият ден им донесе неочаквана изненада.

[1] Некропол — гробище. — Б.пр. ↑

[2] Озирис — Върховен бог, владетел на подземното царство, съдник на душите на мъртвите. — Б.пр. ↑

[3] Ушебити — статуетки с две мотички, с рало и т.н. Полагали ги в гробниците, за да придружават мъртвия и да работят вместо него в отвъдния свят. — Б.пр. ↑

[4] Амулет — предмет, за който се вярвало, че притежава магически сили и защитава от зло. — Б.пр. ↑

[5] Анх — важен древноегипетски символичен знак, означава „живот“. Заради формата, напомняща ключ, го означават и като „ключ на живота“. Изображения на анх често се използвали като амулети. — Б.пр. ↑

[6] Скарабей — вид торен бръмбар (*scarabaeus sacer*), почитан като символ на изгряващото Слънце. Изображения на скарабей се използвали широко като амулети. Смятало се, че вдъхват на притежателите си „дъха на живота“. — Б.пр. ↑

[7] Уджат — символичен знак, представляващ гримирано око — символ на окото на бога-сокол Хор. — Б.пр. ↑

[8] Собек — Бог на водата, който вдъхвал страх с яростта си. Често го изобразявали с глава на крокодил. — Б.пр. ↑

НЕЧУТОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

С насълзени очи Ким режеше глава лук. В дворцовата кухня цареше обичайното напрежение. Рехмир подскачаше като огромна гумена топка между хората си и ги подканваше да бързат.

— Фактите говорят в полза на предположението, че Инебни от наранено честолюбие е замислил покушението срещу фараонката. Но въпреки това ние не можем да го обвиним — прошепна Ким на двамата си приятели, които стояха до нея. Леон и Юлиан тъкмо бяха довели тежки кошници с лук, целина, ягоди и хляб.

— И аз мисля така — съгласи се Юлиан. — Всъщност не знаем със сигурност дали в стъкленницата, която купи служителят на Инебни, има отрова. Не знаем дори дали е купил стъкленницата по поръчение на Инебни или не.

Леон поклати замислено къдравата си глава и подръпна крайчеца на ухото си.

— Но защо дегустаторът ни каза за пивницата, ако там всичко е наред?

— Може да е дочул някъде нещо — предположи Ким. — Нали знаете: дворцови клюки...

— Хайде деца, не се бавете! — прокънтя гласът на Рехмир. — Трябва да работите по-бързо, деца! Моята печена газела с крехки зеленчуци трябва да се топи върху езика на фараонката! — И той вече беше отминал нататък. Приятелите го чува да вика от другия край на кухнята: — Ах, Ментмос, новият дегустатор.

Приятелите се обърнаха... и подскочиха от ужас. Това беше слабият мъж, когото вчера бяха видели в пивницата! Тримата размениха многозначителни погледи. После се върнаха към работата си с разтуптени сърца. Леон и Юлиан повлякоха своите кошници и излязоха от кухнята, за да донесат на Ани нови подправки. Ким продължи да реже лук. Мислите препускаха из главата ѝ в пълно безредие. Новият дегустатор беше мъжът, който вчера беше купил отрова! Внезапно тя усети на рамото си една ръка.

— Погледни ме! — нареди сух глас.

Ким се подчини и вдигна очи право към тясното лице на Ментмос. Той я изгледа втренчено и рече подозрително спокойно:

— Струва ми се, че вече сме се срещали.

Устните на Ким трепереха, докато отвърщаше:

— Не, това е невъзможно. Аз съм съвсем отскоро в Тива.

Това беше самата истина.

Ментмос кимна бавно.

— Може и да съм се заблудил... но аз рядко греша. Ще те държа под око! — и той остави Ким. Тръпки полазиха по гърба на момичето.

Малко след това тя успя да се измъкне от кухнята. В двора срещна приятелите си.

— Трябва да предупредим Хатшепсут! — прошепна Ким на момчетата.

— Естествено — отвърна Юлиан. — Ще се заема с това. По-късно, докато обслужваме фараонката и нейните гости.

За обяда този ден царицата Хатшепсут беше поканила само неколцина избрани люде. В сребърната зала имаше около двадесетина благородници. Залата беше открита към фараонската градина и изкуственото езеро с водни лилии. Всички маси и възглавници в залата бяха украсени с лотосов цвят. Слугите сервираха разхладителни напитки, но владетелката още я нямаше.

Когато децата започнаха да разнасят ястията и да допълват чашите на гостите, върховният вестител плесна два пъти с ръце, пое си дълбоко въздух и оповести пристигането на владетелката.

— Хор, възлюбен на Маат^[1], велика по могъщество, вечно млада, любима на Амон, дъщеря на Амон: Хатшепсут!

Всички се хвърлиха на пода и докоснаха с чело хладните плочи. Сякаш слънцето изгря, когато Хатшепсут влезе в сребърната зала. Златната кобра на главата ѝ надминаваше с блясъка си скъпоценностите, вплетени в косите ѝ. По ръцете и китките ѝ, дори по ремъците на сандалите ѝ блестяха изумруди. Със снизходително движение владетелката позволи на гостите и слугите да се изправят. После зае мястото си. Както обичайно, Кия беше до нея. Нова беше хрътката, която седеше до фараонката с подвита опашка.

Хатшепсут даде знак на музикантите. В сребърната зала прозвучаха нежни звуци и гостите започнаха да се хранят. В този момент Ментмос — кланяйки се неспирно — се приближи към фараонката.

— Хайде, Юлиан, сега трябва да я предупредиш! — прошепна Леон и го побутна.

Юлиан направи неохотно крачка към фараонката. По челото му изби студена пот. Преди малко той беше напълно сигурен, че може да се справи със задачата си, но сега... Големите тъмни очи на Хатшепсут се плъзнаха за миг по незначителния помощник в кухнята. Владетелката на Нил изобщо не забеляза Юлиан. Затова той направи още една крачка към величествената жена и после още една.

— Велики Хор — започна той тихо, докато се кланяше дълбоко. — Моля...

— Как се осмеляваш, ти, робе, да заговаряш божествената царица? Изчезвай! Върви си на мястото в кухнята! — разгневи се Ментмос. Той втренчи пламнали очи в Юлиан и тръгна заплашително към него. Но Юлиан не можеше да се предаде толкова лесно.

— Изслушайте ме! — помоли той фараонката още веднъж.

— Да извикам ли стражите да прогонят натрапника? — попита Ментмос околните. Но никой не му обърна внимание, а най-малко Хатшепсут, която оживено обсъждаше нещо с везира^[2] си.

Юлиан отстъпи разочарован назад. А дегустаторът ехидно се усмихна. После той посегна към чашата с вино, която беше поискала владетелката и отпи глътка. Юлиан, Ким и Леон проследиха сцената като омагьосани. Но и Кия не откъсваше очи от чашата. Козината по гърба ѝ настръхна като бодли на таралеж. Обаче нищо не се случи. Явно в това вино нямаше отрова. Тримата приятели си отдъхнаха. Хатшепсут пое чашата и я приближи към пълните си, боядисани в тъмночервено устни. В този момент Кия скочи към нея. Хатшепсут изпусна уплашена чашата и виното се разля по пода. Царицата укори котката с няколко строги думи. Ушите на Кия бяха обърнати напред, очите ѝ — широко отворени. После тя внезапно се завъртя и побягна. При това грациозно заобиколи малката локва вино.

Съвсем иначе се държеше хрътката. Очевидно привлечена от сладкото ухание, тя подуши локвичката и започна да лочи лакомо, преди един от слугите да успее да я избърше. Внезапно кучето започна

да повръща. Тялото му се разтрепери, на муцуната му се появи пяна, предните му крака се превиха и то падна на една страна.

— И все пак виното беше отровно! — провикна се Ким.

Настана суматоха. Ким я използва, за да се добере до хрътката. Кучето потрепери още няколко пъти и издъхна.

— Горкото куче — рече Ким със сълзи в очите.

— Но Хатшепсут е жива! Кия ѝ спаси живота — прошепна Юлиан, който също беше се приближил. — Тази котка наистина е най-верният ѝ телохранил.

Приятелите вдигнаха погледи към фараонката, която стоеше пребледняла и разтреперана от гняв. После звънкият ѝ глас изкълтя в сребърната зала и тутакси всички разговори секнаха.

— Къде е дегустаторът?

Но Ментмос беше изчезнал в суматохата. Хатшепсут веднага нареди да го открият.

Не мина и четвърт час, когато дегустаторът беше довлечен и хвърлен в краката ѝ.

Хатшепсут рече заплашително:

— Който се осмелява да напада любимата на Амон, трябва предварително да се е простил с живота си. Защото аз съм Маат, справедливостта и съдията, който стои над всичко. Аз съм богиня. Дегустаторе, коленичи! Това твой собствен подъл план ли беше? Или зад него се крие някой друг?

Един от стражите блъсна Ментмос отзад и той падна пред владетелката. Но вместо да изрази покорство, Ментмос надигна нагло глава.

— Ти не си богиня! Не си и Маат! — изсъска той с омраза. — Напразно си се окичила с кралската кобра. Не бива жена да стои на фараонския трон!

— Достатъчно, жалки нечестивце! — прекъсна го Хатшепсут. — Кажи ми сега как пи от отровното вино и оцеля.

Ментмос се подсмихна коварно.

— Опази ме противоотровата, която бях взел преди това.

— Но тя няма да те опази от моето наказание — рече хладно Хатшепсут. — Кой друг участва в заговора? Говори!

Дегустаторът сви юмруци.

— Никога няма да узнаеш това. Но няма да им се изплъзнеш. Те ще те убият!

[1] Маат — Богиня на истината и справедливостта, на равновесието и хармонията във Вселената. — Б.пр. ↑

[2] Везир — началник на държавните длъжности и на централната египетската администрация. Притежавал голяма власт — ръководел полицията, събирането на данъците, финансите, приемал докладите на номарсите (провинциалните управители) и т.н. — Б.пр. ↑

СТРЕЛЕЦЪТ С ЛЪК

На следващия ден слънцето жареше безмилостно долината на Нил. Горещината беше направо непоносима. Въздухът тегнеше неподвижен, не полъхваше дори лек ветрец. Обичайната суматоха в двореца беше замряла.

Юлиан, Ким и Ани седяха в сянката пред кухнята. Рехмир им беше позволил да си починат, а Ани им раздаде сочни ябълки. Освен това им дадоха чаши с иртет. Леон си играеше встрани с Кия. Котката почти не се отделяше от приятелите. Сега тя седеше пред Леон, който искаше да я научи да носи топка, и го гледаше с умните си зелени очи. Леон хвърли топката, но Кия наклони глава настрани и близна дясната си лапа.

— Добре де — измърмори Леон и сам си донесе топката. — Разбрах, че не си куче.

— Чухте ли вече? — попита Ани с пълна уста. — Тази сутрин Инебни е напуснал двореца. Хатшепсут го е отпратила, без да се сбогува с него.

Юлиан кимна. Очакваше го. Вчера той още веднъж се беше осмелил да заговори фараонката и дори успя да ѝ каже няколко думи... Но какви доказателства имаха всъщност срещу Инебни?

— Кой всъщност е назначил Ментмос? Рехмир? — попита внезапно Юлиан.

— Чух, че Ментмос е бил препоръчан на царицата от нейно доверено лице — разказа Ани и изплю една семка далеч пред себе си. — Ментмос уж имал безупречна репутация.

— За щастие и това покушение не успя — въздъхна Ким. — Фалшивият дегустатор беше заловен, а Инебни се махна. Засега опасността отмина.

— А третият мъж от пивницата? — напомни ѝ Юлиан.

Ким махна с ръка.

— Какво би могъл да направи той сам?

— И все пак трябва още веднъж да наобиколим онази пивница. Може да открием нещо за този човек — настоя Юлиан.

Приятелите решиха да посетят Града на мъртвите при първа възможност.

През следващите три дни обаче изобщо не им остана време за това. Рехмир не им даваше дъх да си поемат. Късно вечер се добираха до сламениците си полумъртви от умора. Не би могло да се мисли за нощни излети до некропола.

През тези три дни животът в двореца постепенно се върна към обичайния ритъм. Недоверието и страхът бавно се уталожиха. Юлиан, Ким и Леон обаче продължаваха да са нащрек.

Вечерта на третия ден Ани ги повика при себе си на един от кухненските прозорци, отворен към дворцовата градина. Там се трудеше цяло войнство градинари. Те скубеха плевели от лехите с великолепни цветя, подрязваха храстите и поливаха екзотичните дървета.

— Вижте! Нашата фараонка! — възкликна развълнуван Ани.

И наистина грациозната фигура на царицата се появи на двадесетина метра от тях до правоъгълно езеро, в което растяха великолепни лотоси. Тя тъкмо се връщаше от дневната молитва в храма на Опет-Исут^[1]. Там принасяше дарове на върховния бог Амон. Няколко придворни вървяха на почетно разстояние след нея. Хатшепсут се приближи към една от клетките, пръснати навсякъде из парка. В тях бяха затворени лъвове, гепарди, антилопи, маймуни. Нещо профуча по моравата и скочи в ръцете на владетелката.

— Кия! — позна котката Ким. Тя наблюдаваше с възхищение красивата царица, която галеше любимата си котка.

— Не мисля, че животът ѝ е толкова хубав, колкото изглежда — прошепна Юлиан, сякаш беше прочел мислите на Ким. — Наистина тя е безкрайно богата и могъща, обаче...

— Тя е чудно хубава — прекъсна го Леон. На лицето му се появи отнесена усмивка.

— Да — продължи Юлиан. — И въпреки това не бих се разменил с нея. Тя непрекъснато трябва да изпълнява религиозни ритуали, да управлява страната... И очевидно винаги е в опасност.

Хатшепсут пусна котката на земята и се приближи към клетката с лъва. Гордото животно обикаляше неспокойно между решетките.

— Фараонката обича всякакви животни — обясни Ани, играейки си с плитчицата си. — Тя често се разхожда в парка.

— Ани, ела тук! — долетя зад тях гласът на Рехмир. — Трябва да отидеш до пазара.

Ани се подчини с въздишка, докато приятелите му продължиха да наблюдават фараонката. Лъвът беше спрял и гледаше втренчено Хатшепсут. Мускулите на тялото му се напрегнаха. Беше готов за скок. В същия миг приятелите чуха остро свистене във въздуха. Вдигнаха погледи.

— Стрела! — извика ужасен Леон.

Стрелата летеше право към фараонката!

После всичко се разви светкавично. Хатшепсут се спъна в Кия, която се беше хвърлила между краката ѝ и падна напред. Стрелата се размина на косъм с целта си. Тя се заби в стъблото на една акация и върхът ѝ затрептя. Около падналата владетелка веднага се скупчиха стражи и я прикриха с телата си.

— Стрелата дойде оттам! — извика Леон и посочи покрива на кухнята. Той изтича в двора и погледна нагоре. Някой се отдалечаваше бързо по плоския покрив.

Докато Юлиан и Ким гледаха с широко отворени очи, Леон се втурна след стрелеца. Той се качи на покрива по една стълба. Там едва не се блъсна в един войник, който също беше тръгнал да преследва атентатора. Стрелецът тичаше към стената на двореца, която минаваше покрай кухнята.

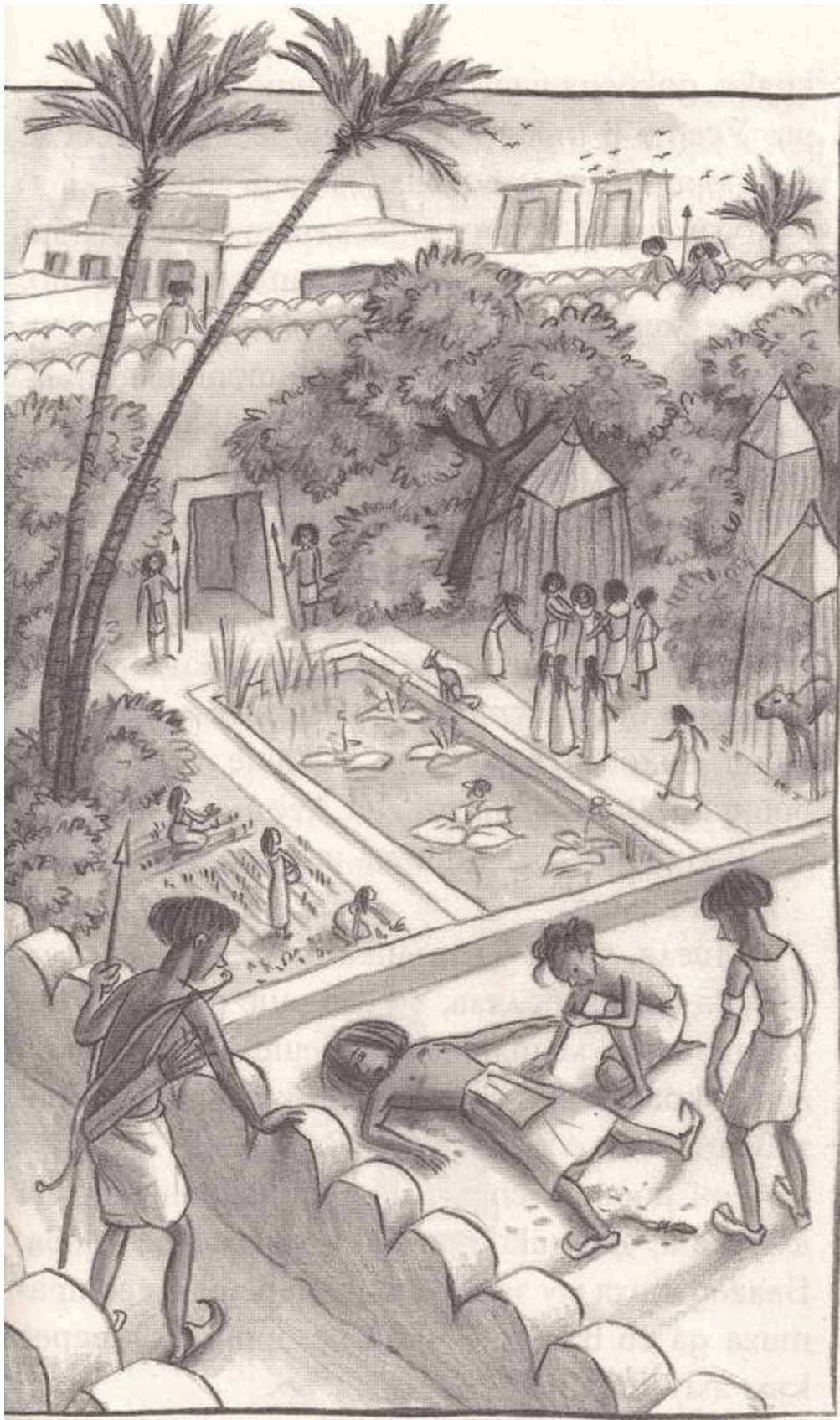
Внезапно войникът спря и замахна с копието си. То полетя към стрелеца. Чу се вик. Копието беше одраскало десния крак на беглеца. Той се олюля, но не падна, а продължи, накуцвайки. После рязко се обърна. Леон се задави от ужас: мъжът беше опънал лъка си. Отново се чу смъртоносното свистене. В последния миг Леон се хвърли на земята. Стрелата прелетя на сантиметри над него.

Стрелецът захвърли оръжието си проклинайки, и продължи да тича към стената. Преднината му се топеше, войникът всеки миг щеше да го настигне. Дори беше извадил камата си, а Леон тичаше по петите му. Тъкмо когато стрелецът достигна стената, войникът го сграбчи отзад. Атентаторът заби лакът в корема му и той се сгърчи от болка. Друг удар парализира дясната му ръка и камата падна на земята. Стрелецът ритна войника в краката, той коленичи и падна. Със

светкавична бързина атентаторът се наведе и вдигна оръжието му. Разкراчил крака над жертвата си, той вече замахваше с камата.

В този момент някой го удари с всички сили в гърба. Беше Леон, който се метна с цялата си тежест върху престъпника. Мъжът полетя напред и изпусна камата. Сграбчи Леон, който беше паднал върху него, и стисна ръце около гърлото му. На лицето му бяха изписани жестокост, гняв и упорита решителност. Леон понечи да извика, но мъжът вече го душеше. Той заудря и зарита с ръце и крака, докосна нещо с пръстите си и го дръпна. Усети в ръката си парче метал и после пред очите му се появиха хиляди звезди.

Когато най-сетне стискането около гърлото му отслабна, Леон имаше чувството, че е изминала вечност. Булото пред очите му падна, а лицето на атентатора изчезна.

Леон се изправи на четири крака, дишаше учестено. Атенаторът лежеше до него, очите му бяха втрещени в синьото небе.

— О, Амон! Но това е човек от дворцовата охрана — избърбори войникът ужасен. Камата, с която беше убил атентатора, се изплъзна от пръстите му. Чуха се приближаващи викове. Към тях идваше отделение войници. Войникът огледа Леон.

— Ранен ли си? — попита той загрижено.

Леон кимна.

— Мисля, че да — изпъшка той.

Едва сега забеляза, че все още държи в ръка парчето метал. Това беше златен амулет, украсен със скъпоценни камъни, изобразяващ човек с кучешка глава.

Леон попита стражите за значението на амулета, но никой нямаше време за това. Благодариха му за помощта и веднага го пратиха да си върви. Никой не прояви интерес към амулета.

Леон се върна неохотно в дворцовата кухня, където го очакваха Юлиан и Ким. След като им разказа подробно за преследването на зловещия стрелец, той извади трофея си.

— Няма съмнение, че това е бог Анубис^[2] — разпозна го веднага Юлиан. — Той е бог на мъртвите.

— Хм, това не е ли още един намек за Града на мъртвите? — припомни им Ким.

Леон вдигна рамене.

— Да, но и той не води доникъде.

Юлиан огледа още веднъж амулета и го претегли в ръка.

— Много прецизно е изработен и сигурно е много скъп. Такова нещо не всеки може да си позволи. А още по-малко прост страж. Трябва да покажем амулета на Ани. Може да знае на кого е.

[1] Опет-Исут — древноегипетското име на днешното селище Карнак. В древността е било част от Тива. В него имало много храмове, сред тях и главният храм на бог Амон. — Б.пр. ↑

[2] Анубис — Бог на мъртвите, на магиите и на балсамирането. Често бил изобразяван с глава на чакал или куче. Обикновено по време на балсамирането на владетел главният жрец носел маска на Анубис. — Б.пр. ↑

В ГРАДА НА МЪРТВИТЕ

Ани дотича от пазара, натоварен е две кошници зеленчуци.

— Ето те най-сетне — извика ядосано Рехмир. — Давай всичко тук! Дано не си забравил рожковите^[1].

Той прегледа недоверчиво покупките. Накрая въздъхна облекчено и се втурна с двете кошници към едно от огнищата, като си тананикаше нещо.

Сега Юлиан, Ким и Леон можеха да разкажат на приятеля си за поредното покушение срещу фараонката. Накрая му показаха амулета.

— Виждал ли си друг такъв? — попита Юлиан.

Ани подсвирна възхитено.

— Я виж, но това е много скъпо нещо! Такива амулети се изработват само в Града на мъртвите. Носят ги някои жреци.

— Ани! — изрева някъде отзад Рехмир. — Хайде отново на пазар! Трябва ми пресен мед. Тичай, моето момче, и не смей да мърмориш!

Ани отново се втурна към пазара, проклинайки тихо.

Когато останаха сами, Леон зададе въпроса, който се въртеше в главите на всички:

— Откъде един обикновен войник от стражата би могъл да притежава подобно скъпо украшение?

— Според мен има само едно обяснение — рече Юлиан. — Това е било заплащането му.

— Да, това трябва да е отплатата за убийството на царицата — съгласи се Ким. — Значи и зад този атентатор се крие някой враг на Хатшепсут!

Юлиан кимна.

— И аз мисля така. Може би третият мъж от пивницата? Нали заради него искахме да прескочим още веднъж до некропола. Хайде да открием златаря, който е изработил този необичаен амулет. Би трябвало да помни на кого го е продал!

— Не можем да изчезнем още веднъж и тримата. Ще направи впечатление! — напомни им Леон. — Може някой от нас да се престори на болен или нещо такова.

— Тази задача е за мен — престаши се Ким. — И без това харесвам магазини за бижута.

— Сигурна ли си, че искаш да отидеш сама в Града на мъртвите? — не повярва Юлиан.

— Да, защо не? Не се тревожете за мен.

Под масата към тях се приближи Кия.

— Привет котенце! — зарадваха ѝ се децата.

Кия се остави да я погалят, мъркайки. Но ето че към тях отново приближаваше Рехмир. Той пъшкеше шумно, шкембето му приличаше на огромно духало за пещ.

— Бързо, бързо, деца, помагайте при кълцането. Нашата владетелка промени менюто и иска кълцано месо в бяло вино! — извика притеснен той.

След като сервираха обяда, в дворцовата кухня се спусна гробна тишина. Дори Рехмир си позволи малка почивка. Скръстил ръце върху корема, той похъркваше на един стол. Рехмир беше щастлив, защото кълцаното беше станало точно по вкуса на господарката на Нил.

Ким се промъкна тихо покрай Рехмир и излезе навън. Хубавата котка със зелените очи я следваше безшумно с кадифените си лапи.

Ким и Кия се прехвърлиха от другата страна на Нил със сал. На дневна светлина некрополът изглеждаше малко по-приветливо, отколкото нощем. Веднага след пристана започваше пазарът. Една до друга бяха наредени маси за продавачите. Покриви от платно пазеха стоката — предимно зеленчуци и риба — от безмилостните лъчи на слънцето. В сянката на едно дърво писар с дъска, четки и палитра предлагаше услугите си.

Ким и Кия се разхождаха безцелно из пазара. Накрая момичето попита един търговец къде може да намери златар. Търговецът махна лениво с ръка към храмовете на мъртвите. Дотам водеше лабиринт от улички между обикновени къщи от глина. След няколко крачки Ким сбърчи нос. Явно беше попаднала сред работилниците на миячите на трупове и балсаматорите.

Е, няма що, мислеше си тя. По-добре да бях останала при рибите в кухнята.

Тя се приближи към една от по-приличните къщи и потропа на вратата. Надяваше се някой да я упъти по-добре от търговеца на пазара.

Отвътре ѝ извикаха да влезе. Ким пристъпи в сумрака на къщата. Кия остана пред вратата и се зае да чисти копринената си козина.

В къщата бръмчаха дузини мухи. Острият мирис едва не задуши момичето. Тя се блъсна в нещо твърдо и различи в мрака голяма вана, пълна с мътна течност. В следващия миг едва не изпищя: във вонящия разтвор плуваше труп.

Това явно беше ваната е натриев карбонат, в която потапяха мъртвите, за да се изсушат преди балсамирането. Ким си припомни какво беше чела в книгите, но от това не ѝ стана по-малко страшно. Повдигаше ѝ се.

— Какво искаш, детето ми? — стресна я мек глас.

Ким вдигна очи. Гласът принадлежеше на нисичък човек с тъжни тъмни очи, който тъкмо влизаше от съседното помещение.

— Да не би някой от твоето семейство да е починал? — попита той с надежда. — Аз съм Пахери и извършвам балсамиране с отлично качество и в пълно съответствие с желанията на клиентите. — Той кимна към ваната с трупа. На етажерката над нея бяха наредени четири канопа^[2] е вътрешностите на мъртвия.

— Не, не — бързо отвърна Ким, едва дишайки от вонята. — Търся златар.

— Улицата на златарите излиза на нашата улица — рече дребният човек. — А ако някой от твоето семейство умре, спомни си Пахери, майстора-балсаматор.

— Непременно — обеща Ким и изтича навън.

Малко по-късно тя откри улицата на златарите, която криволичеше между два реда дюкянчета, наблъскани едно в друго.

Ох, изпъшка тихо Ким. Как ще намери точния човек в тази теснотия.

Погледът ѝ падна на Кия. Внезапно котката се втурна напред, сякаш беше си наумила нещо. Ким тръгна след нея. Кия спря пред една невзрачна барака и седна пред вратата. За момент Ким се поколеба,

после обаче събра смелост и прекрачи прага на работилницата заедно с Кия.

Златарят тъкмо изработваше фигурка на скарабей от сребро. Мършавият мъж вдигна поглед от работата си и огледа недоверчиво младата си посетителка.

— Дете и котка — заяви той неприветливо. — Опитът ми подсказва, че няма да направя добра сделка с вас.

— Кой знае — побърза да го прекъсне Ким. — Намерих на сала едно украшение, което бих искала да върна на притежателя му. Ако знаете чие е, ще си поделим възнаграждението.

Ким вече беше извадила амулета и го показваше на златаря. Той явно размишляваше дали да повярва на разказа ѝ. Ким усети, че се облива в пот под пронизителния му поглед. Най-сетне златарят хвърли поглед към амулета.

— Разбира се, че го познавам — рече той малко по-любезно. — Самият аз съм го правил.

Сърцето на Ким се разтуптя бързо.

— Надявах се да е така — зарадва се тя. — Помните ли още името на човека, за когото направихте това прекрасно украшение.

— Настоявам за половината от възнаграждението — рече хладно златарят.

— Уговорено!

Златарят стана и направи няколко крачки из работилницата.

— Хм, за съжаление, мина поне половин година оттогава — измърмори той. — Помня, че беше за един жрец. Но името...

— Моля ви, спомнете си!

Златарят се забави още минута. Ким се боеше да не се пръсне от любопитство. Но сетне той поклати глава.

— Не, съжالياвам. Забравил съм името. Остарявам. Но едно си спомням добре: този човек имаше белег на дясната ръка.

Ким потрепери. Белег върху дясната ръка, също като мъжа в пивницата! След като обеща да донесе половината от възнаграждението, ако открие собственика на амулета, тя се сбoguва бързо с майстора златар.

Около час по-късно Ким и Кия отново бяха в дворцовата кухня при Юлиан и Леон.

— Разузнаването в некропола действително си заслужаваше — провикна се развълнувано Ким, след като приключи разказа си. — И това отново се дължи на Кия! — Тя прегърна вълшебната котка и я погали.

— Колко глупаво, че златарят не е могъл да си спомни името на купувача — рече разочаровано Юлиан. — Но сега поне знаем кого търсим: жрец с белег на дясната ръка!

— Точно така — съгласи се Леон с него. — Нали Ани разказа, че за някои жреци е непоносимо да търпят жена на фараонския трон.

[1] Рожков — плодът на рожковото дърво. — Вечнозелен храст или ниско дърво от семейство бобови. Плодът съдържа 50% захар. — Б.пр. ↑

[2] Канопи — съдове, в които съхранявали вътрешните органи на мумифицираното тяло. Имало четири канопа — за черния дроб, белите дробове, стомаха и червата, запушалките им изобразявали божеството, което закриля съответните органи. — Б.пр. ↑

ЗАБРАНЕНИЯТ СВЯТ

През следващите дни приятелите дебнеха за ръката с белега. Разнасянето на ястия из тържествените зали предлагаше много възможности да оглеждат внимателно присъстващите.

Безброй жреци влизаха и излизаха от двореца. Между тях имаше хора с много власт като Хапусенеб, върховния жрец на Амон, и Сенмут, везир и управител на храма на Амон.

Но никой от тях нямаше белег на ръката.

Ани непрекъснато носеше новини на приятелите. Така те научиха, че началникът на дворцовата охрана бил уволнен веднага след последното нападение над Хатшепсут. Но освен факти из двореца витаеха и прекалено много слухове.

— Чухте ли вече? — прошепна със заговорнически вид Ани, връщайки се от поредното пазаруване. — Нубиецът Инебни още бил в околностите на Тива...

Ким вдигна вежди:

— Смяташ, че би могъл да стои зад последното покушение?

— Да — кимна Ани. — Може още да жадува за отмъщение.

Обаче не се случи нищо. Инебни остана също тъй невидим, както и мъжът с белега.

След два дни — тъкмо бяха приключили работа — Ким предложи:

— Ако жрецът не дойде при нас, трябва ние да отидем при него.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами много просто: трябва да поогледаме около храмовете в Опет-Исут!

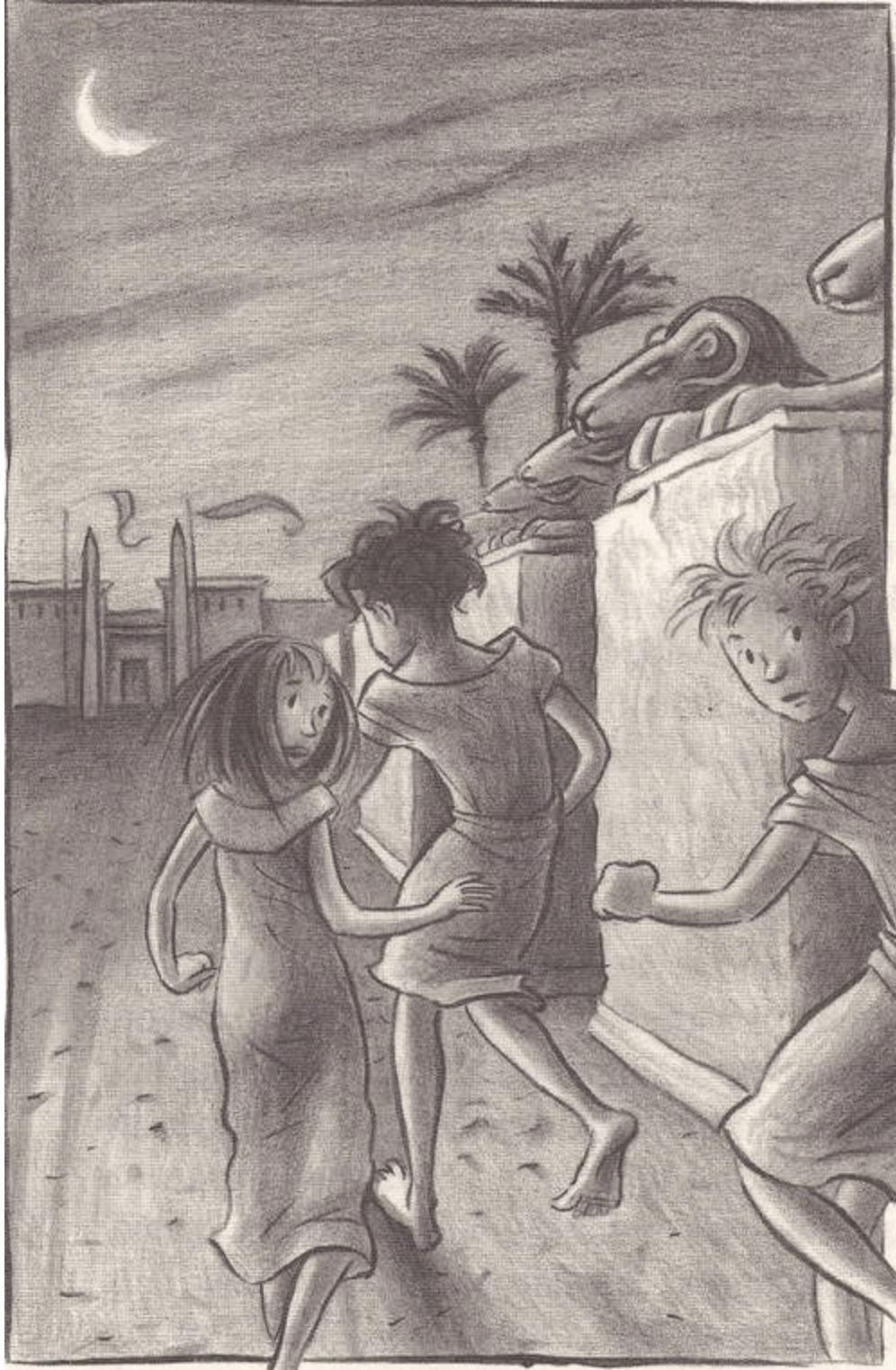
Юлиан и Леон се съгласиха, че Ким наистина е права. Не бива да губят време в бездействие.

Те попитаха за пътя и още същата вечер тръгнаха към светилищата. По алея от сфинксове^[1] с глави на овни те се озоваха при

стените, които ограждаха храма на богинята Мут^[2]. Зад тях бяха свещеното езеро и храмът със златната обител на богинята. Но вратите на храма останаха здраво заключени за незначителните кухненски помощници. Стражата не ги допусна вътре. Същото се случи в съседния, много по-голям храм на Амон. Ким, Юлиан и Леон спряха възхитени пред внушителните обелиски и 65-метровите пилони, подобни на двойни кули, от двете страни на каменната врата. Повърхността им беше украсена с релефи на религиозни или бойни сцени. Мачти с веещи се на вятъра знамена стърчаха над пилоните. Но и този храм не беше предназначен за простолюдието. Единствено жреците и фараонката имаха достъп до покоите на божеството. Разочаровани, децата изтичаха към третото светилище, посветено на сина на Амон и Мут, бог Хонсу^[3]. Но стражите просто им се изсмяха.

— Какъв провал — изхленчи Ким на връщане.

— Няма значение — успокои я Леон. — Струваше си да опитаме. Те продължиха мълчаливо по пътя си.

Юлиан се почувства много уморен. Изглежда, разследването им стигна до задънена улица. Той изрече на глас това, което си мислеха и другите:

— Дали пък да не се върнем? Обратно в нашия свят?

Ким и Леон не бързаха да отговорят.

— Не — отсече накрая Ким. — Рано е да се предаваме.

— И аз така мисля — съгласи се замислено Леон. — Нека изчакаме няколко дни. Все пак направихме крачка напред. Открихме пивницата и влязохме в следите на човека с белега! Това не е малко. Не бива да губим кураж толкова лесно.

— Добре — кимна Юлиан. — Но какво ще правим по-нататък?

Отново замълчаха. Пътят правеше плавен завой и се спускаше към Нил. Срещу тях се зададе група жени, понесли на главите си тежки делви с вода. Около тях вдигаха шум рояк палави деца. В средата на реката, проблясваща под последните слънчеви лъчи, бяха хвърлили мрежите си двама рибари. Вечерният вятър разлюляваше тръстиките край брега.

— Трябва да си държим очите широко отворени — предложи накрая Ким. — Ако някой иска да убие Хатшепсут, първо трябва да се появи в двореца ѝ.

Малко по-късно приятелите стигнаха до стаичката си в отделението за прислугата. Докато се отпуснаха на сламениците, влезе Ани, метнал през рамо вързоп с храна.

— Хей, къде изчезнахте? — попита той, но не изчака отговора им, а продължи: — Вижте какво отмъкнах от кухнята! — той бръкна във вързоба и пъкна под носовете на приятелите нещо, което ухаеше прекрасно.

— Ммм — проточи доволно Леон. — Сладкиш с мед!

— Именно, а освен това има смокини! — провикна се Ани и отново бръкна във вързоба. — Но аз ви нося и още нещо — и той извади дъска за игра.

Докато похапваха на светлината на масленото светилниче, Ани им обясни правилата. Юлиан, Ким и Леон веднага разбраха, че става дума за нещо като игра на дама.

Ани играеше с невероятна скорост и спечели много пъти. При това не спираше да говори и се присмиваше на Рехмир. Едва след два часа той се надигна и рече:

— В името на Амон, ами че то вече било късно. Време е и аз да си полегна. Нали утре е специален ден!

— Така ли?

— Ах, вие невежи рожби на оазиса! — разсмя се Ани. — Не знаете ли, че утре е големият празник на Опет?^[4]

Приятелите вдигнаха рамене.

— В този ден боговете Амон, Хонсу и Мут напускат храмовете и се показват на народа! Ще видим и божествената Хатшепсут — обясни сияещ Ани. — Жреците пренасят статуите на боговете в свещени ладии до реката. Поставят ги в истински големи ладии, с които божествата се отправят към летните си светилища в Опет-Ресет. Всички могат да гледат! Естествено и аз ще съм там — с цялото ми семейство!

Очите на Ким проблеснаха:

— Жреците, казваш?

— Да, как иначе. Само те имат право да носят ладии на боговете.

— О, тогава ще бъде много интересно! — зарадва се внезапно и Ким. — Струва ми се, че и ние не бива да пропуснем празника, нали момчета!

[1] Сфинкс — Статуя с тяло на лъв и глава на човек. Сфинксове обикновено пазят храмове, некрополи и други култови места. По време на Новото царство се появяват и сфинксове с глави на божествени свещени животни — овни или соколи, като сфинксовете от алеята пред храма на Амон в Опет-Исут (днес Карнак). — Б.пр. ↑

[2] Мут — Съпруга на Амон, царица на боговете и майка на всички живи същества и на бог Хонсу. Изобразявали я с глава на лешояд. — Б.пр. ↑

[3] Хонсу Бог на Луната, син на Амон и Мут. — Б.пр. ↑

[4] Празник на Опет — По време на ежегодния празник на Опет статуите на Амон, Мут и Хонсу били пренасяни от храмовете им в Опет-Исут (днес Карнак) в храмовете в Опет-Ресет (днес Луксор). Свещенодействието се извършвало от жреците, но в него участвал и лично фараонът. Празникът се съпътствал от многобройни церемонии и ритуали с участието на множество хора и бил единствената

възможност за обикновените хора да зърнат статуите на божествата и самия фараон. — Б.пр. ↑

РЪКАТА С БЕЛЕГА

Облаци тамянен дим се носеха из потъналия в дълбока тишина храм. Внимателно, сякаш не искаше да наруши свещения покой на божеството, върховният жрец с обръсната до голо глава счупи глинения печат, който пазеше светилището на Амон. Тънък лъч от късното следобедно слънце блуждаеше из сумрачното помещение. Попадна върху седналата статуя на Амон и масивната фигура от чисто злато внезапно заблестя. Върховният жрец отстъпи благоговейно крачка назад.

— Имен вер ер нехнех — прошепна той. — Амон е велик във вечността.

После той се хвърли на пода, за да отдаде почит на божеството. Амон гледаше замислено в далечината над него със студени очи от злато и блага усмивка, колкото мъдра, толкова и властна. След като прошепна молитвите си, върховният жрец се надигна и започна да облича бога в нови дрехи. Днес, на празника на Опет, той се постара много повече от обикновено. Амон получи най-фините ленени одежди, които излизаха от станове на тъкачите в Египет. Когато беше готов, върховният жрец даде знак на няколко по-нисши жреци. Служителите на бога се плъзнаха безшумно по лъснатите подове, понесли разкошна носилка с форма на ладия. С подобаващо усърдие те преместиха в нея тежката статуя и под тиха команда я вдигнаха на раменете си. Богът беше готов да се покаже на своя народ. Върховният жрец кимна на подчинените си и те бавно излязоха от храма. Върху ръката на жреца, който вървеше най-отпред и отляво, се виждаше особен назъбен белег.

Хиляди хора бяха обградили пътя, водещ от храмовете в Опет-Исут към Нил. Народът чакаше от часове. Който успя, си извоюва място в района на светилищата, наричан със страхопочитание Опет-Исут, най-избраното от всички места. Тълпата беше неспокойна. Очите на много хора блестяха от възбуждане. Само веднъж в годината те имаха

възможност да хвърлят поглед към върховния бог Амон и никой не искаше да изпусне този момент. Събитието ставаше още по-забележително, защото щяха да видят и Хатшепсут, Мут и Хонсу. Носеше се шушукане, тихо бърборене, но никой не смееше да надигне глас. Юлиан, Ким и Леон бяха обзети от всеобщото нетърпение. Известно време те търсиха с поглед Ани, но той беше изчезнал в тълпата със семейството си.

Сега приятелите заедно с всички останали гледаха нетърпеливо стража, който стоеше сам и напълно неподвижен пред пилоните на храма на Амон. Най-сетне той излезе от вцепенението си. Вдигна бавно ръка и я протегна към бога на слънцето Ра. В същия миг настана абсолютна тишина. До войника се появи музикант и започна да удря барабан. Отпърво бавно, в такт с пулса на сърцето. После все по-бързо, докато накрая ръцете и палките му се забързаха така, че почти не се виждаха.

Барабаният ритъм секна внезапно. Всички затаиха дъх. Най-сетне настъпваше мигът, който очакваха: вратата към най-свещеното от свещените места се отвори. Зададоха се жреците с носилките на боговете. Най-отпред беше ладията на божествената Хатшепсут. Стаеното напрежение на тълпата избухна в оглушителни овации. Хатшепсут премина покрай поданиците си, съпроводена с вълна от въодушевление. Фараонката приемаше поздравите с едва загатната снизходителна усмивка. Тя носеше двойната корона схемти^[1], жезъла и камшика, а по раменете ѝ се спускаше фино наметало, обсипано със скъпоценни камъни.

— Хубава жена — прошепна възхитен Леон.

— Какво великолепие, какво богатство! — не вярваше на очите си Юлиан.

— Не се заглеждайте по хубавата жена — присмя им се Ким, — а по един жрец с белег на ръката!

— Разбира се, точно това правим — отвърнаха бързо Леон и Юлиан.

Те се промъкнаха още по-напред, за да виждат и жреците. Но по ръцете на тези, които носеха ладията на Хатшепсут, не личеше дори най-малка драскотина. После пред тях преминаха ладиите на божествата Мут и Хонсу. Но и сега не откриха издайническия белег.

Шествието следваха акробати и музиканти с цитри, систруми^[2], барабани и флейти. Млади танцьорки извиваха гъвкави тела под бързите ритми. В края на процесията като кулминация се зададе Амон!

Тълпата се разлюля, приятелите с труд защитаваха хубавите места. Златната статуя приближаваше, по каменните лица на жреците се стичаше пот. Висок едър човек се промъкна напред, като бутна настрана Леон. Протестът на момчето остана нечул. Леон извика на Ким и Юлиан, но те също не го чуа.

— Ама че лош късмет! — помисли си той. Искаше отново да се пребори за старото си място, но нямаше никакъв шанс. Ръцете, гледай ръцете, напомни си той, Ким и Юлиан няма да избягат.

Леон отново насочи поглед към шествието, надничайки иззад гърба на едрия мъж. Сега статуята беше на равнището на очите му. Внезапно момчето застина. Един от жреците, които носеха ладията, имаше белег на дясната си ръка! Леон се втренчи в ръката. Да, няма съмнение: там има белег! А сега какво? Той подръпна нервно ухото си. Трябва да съобщи за откритието на Ким и Юлиан. Леон скочи с цялата си тежест върху крака на грубияна пред него. Нападението му се увенча с успех! Мъжът изрева някакво проклятие и заскача на един крак. Сега Леон успя да се шмугне покрай него и да се добере до приятелите си.

— Видяхте ли? — попита ги той.

— Разбира се, това е нашият човек. Трябва да го проследим! — извика Ким.

Юлиан им направи знак.

— Няма проблем! Погледнете само!

Народът се стичаше по пътя, следвайки шествието зад последната ладия. Юлиан, Ким и Леон се присъединиха към тълпата.

— Не е ли по-добре просто да кажем на стражите? — чудеше се Юлиан, докато вървяха към Нил.

— Не — отвърна Ким. — Нямаме никакво доказателство срещу този жрец! Трябват ни доказателства!

— И аз така мисля — съгласи се Леон. — По-добре да го наблюдаваме. Той сигурно има помощници. Може пък да ни отведе до тях!

— Е, добре — отстъпи на свой ред Юлиан.

Мисълта да следва по петите човек, който не се спира пред нищо, за да убие Хатшепсут, не му допадна. Но решението вече бе взето.

[1] схемти — означава „двете сили“. Така египтяните наричали двойната корона, слята от двете корони „хеджет“ — бялата корона на Горен Египет и „деидрет“ — червената корона на Долен Египет. След обединяването на Долен и Горен Египет от фараона Нермер, владетелите носели короната схемти. — Б.пр. ↑

[2] систрум — шумов ударен музикален инструмент, подобен на кречетало, използван в Древен Египет при религиозни церемонии. — Б.пр. ↑

В ГРОБНИЦАТА

Процесията достигна Нил. Там свещените ладии със статуите на боговете бяха натоварени на големите ладии, които ги чакаха на брега на реката. Най-хубавата от тях, цялата в злато и скъпоценни камъни, беше на Амон. Следвани от лодките на поклонниците, божествата заплуваха величествено нагоре по течението към храмовете в Опет. Процесията с жреците, стражите, акробатите, музикантите, танцьорките и обикновения народ ги следваше по брега.

Юлиан, Ким и Леон не изпускаха от очи високия мъж с белега. Той крачеше по прашния път, мърморейки под носа си молитви.

Беше старец. Кожата му беше сбръчкана, но походката му беше като на млад воин, бодра и гъвкава. Погледът му бе насочен право напред. Несъмнено това е човек, който умееше да постига своето. Никой не говореше с него, но и той не търсеше близост с никого. Вървеше сам сред тълпата.

Тиванците непрекъснато спираха, за да правят жертвоприношения на боговете върху многобройните олтари по пътя на процесията. Когато достигнаха храмовете, ладииите се приближиха към брега. Под барабанен съпровод божествата бяха свалени на сушата. Народът още веднъж имаше възможност да хвърли поглед към тях. Накрая жреците отнесоха статуите на Амон, Хонсу и Мут в храма, където те щяха да останат през следващите 27 дни. Само носилката с Хатшепсут остана пред стените на храма.

— Лошо, жрецът изчезна в храма — ядоса се Ким.
— Да изчакаме, той сигурно отново ще излезе — успокой я Леон.

В този момент прозвучаха барабаните, фараонката се надигна и мигновено се възцари напрегната тишина. Владетелката на Нил плъзна хладния си поглед над притихналата в очакване тълпа. Лека усмивка мина по устните ѝ, когато покани немногословно народа да продължи да чества Амон. След като привърши речта си, Хатшепсут даде знак на музикантите. Избухнаха овации, прозвучаха весели мелодии и гражданите на Тива започнаха празника, който по традиция продължаваше до късно през нощта. Лееха се вино и бира, хората се веселяха и танцуваха. Но достатъчно беше да се вгледаш повнимателно, за да забележиш напрежението по лицата на телохранителите на Хатшепсут. Те следяха до фараонката да не се приближи някой непознат. Слугите ѝ бяха издигнали подиум с навес. Хатшепсут седеше на златния си трон и приемаше почестите на благородниците. На околните покриви бяха разположени стражи, които наблюдаваха тълпата с лъкове и стрели, готови за стрелба.

Юлиан, Ким и Леон също бяха нащрек. Те си купиха меден хляб и мляко, седнаха на един зид и оттам наблюдаваха входа на храма. Дали старият жрец щеше да се появи? Измина час, без да се случи нищо. Започна да притъмнява.

Погледът на Юлиан се плъзгаше по пилоните на храма. Те бяха толкова внушителни, че той се почувства дребен и незначителен. Не беше ли твърде самонадеяно да си въобразяват, че биха могли да опазят Хатшепсут от заговор за убийство? Юлиан въздъхна. Може би е време да се върнат у дома и да престанат да се вживяват в ролята на съдбата. Може би трябваше също... нещо се прокрадна покрай голите му крака.

— Кия! — зарадва се той. С един скок котката се озова в скута му. — Откъде идваш, котенце?

Кия измяука доволно, когато децата я наобиколиха и започнаха да я гаят. Внезапно тялото ѝ се напрегна. Тя скочи от скута на Юлиан и се изгърби заплашително. Очите ѝ бяха насочени към пилоните. Опашката ѝ плющеше развълнувано като камшик. Юлиан пръв разбра какво беше открила Кия.

— Жрецът! Зад обелиска! — едва не се задави той.

— Но откъде Кия знае какво...? — Ким не довърши. Ясно беше, че няма да получи отговор на въпроса си.

Освен това нямаше време за размишления. Не бива да изпускат жреца от очи, той тъкмо се промъкваше зад подиума. Приятелите се спогледаха. Кимнаха си бързо и се прокраднаха незабелязано след него. Никой във веселото множество не забеляза, че свещената котка съпровожда децата.

Жрецът забърза към пристанището на Нил. И тук цареше празнично настроение, но той изобщо не обърна внимание на веселбата. Промъкна се на сала, който беше пълен с хора. В следващия миг водачът даде знак за отплаване. Двама яки мъже започнаха да развързват въжетата, с които салът беше вързан за пристана. Ким, Леон и Юлиан с Кия успяха да скочат на палубата в последния момент. Котката се притисна към Юлиан и заби уплашено нокти в ръцете му. Той ѝ заговори успокоително.

— От тебе никога няма да излезе добър моряк — шепнеше ѝ той в ухото. — Но не се притеснявай, и аз съм същият.

Кия измяука страхливо.

Малко по-късно салът акостира в Града на мъртвите. Жрецът се промъкна в навалищата на пристана и пое по пътя към Долината на царете. Над долината се издигаше хълм, който тиванците със страхопочитание наричаха Върхът.

Преследването ставаше все по-трудно. Приятелите притичваха от ъгъл на ъгъл, от прикритие на прикритие в непрекъснат страх да не изгубят жреца от поглед. Освен това Ким, Леон и Юлиан не биваше да забравят, че преследваният може да се обърне и да ги види. Пътят непрекъснато се изкачваше. Скоро къщите свършиха и се появиха първите гробници. Те бяха доста отдалечени от Долината на царете и принадлежаха на богати търговци и служители, поръчали още приживе гробовете си в скалните стени.

За да не бъдат разкрити, децата трябваше да дадат още по-голяма преднина на жреца. Пътят водеше по акациева алея и после внезапно рязко зави. Появи се отвесна скална стена и... нищо друго! Жрецът сякаш потъна вдън земя. Приятелите се огледаха безпомощно. Тогава Ким откри между камъните проход с височината на човек.

— Това сигурно е вход към гробница — рече тя. — Там се е вмъкнал дядката, искате ли да се обзаложим?

— Входът е отворен и не е охраняван — отбеляза Леон. — Гробницата очевидно е в строеж, но нали днес всички празнуват.

— Какво е намислил този жрец? — недоумяваше Юлиан.

Ким се усмихна дяволито:

— Ами хайде да разберем.

Юлиан обаче имаше лоши предчувствия:

— Да не би да искаш да влезем вътре?

— Тъкмо това смятам да направим! — заяви енергично Ким. И тръгна към тъмнеещия вход.

— А, не, без мен! — възпротиви се тихо Юлиан.

Но когато видя, че Леон и Кия последваха момичето, промени намерението си. Не искаше да остане сам навън.

В гробницата беше тъмно и студено. Мина известно време, докато очите им свикнат с мрака. По стената на коридора, който водеше към вътрешността на хълма, художниците вече бяха започнали да рисуват образа на Анубис. Богът с глава на куче пазеше входа към царството на мъртвите. Оттам проходът се изкачваше нагоре. След няколко метра децата не виждаха почти нищо. Малко животинче с пъргави крачка се блъсна в голите нозе на Юлиан. Той едва сподави крясъка си. Какво беше това? Мишка? Или скорпион? Всъщност по-добре да не знае.

— Спрете! — зашептя той. — Няма никакъв смисъл да вървим в тази тъмница!

— Глупости! — обади се развълнувано Ким и посочи напред. Сега и Юлиан видя — на няколко метра пред тях затанцува бледо сияние.

Може да е жрецът с маслена лампа, помисли си той. Или пък убиец с маслена лампа! При тази мисъл му призля и стомахът му се сви на топка. Но продължи да върви след приятелите си. Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-студено ставаше. Миришеше противно на влага и мухъл. Юлиан потрепери. Потърси около краката си Кия, но не я откри.

След петдесетина метра Ким извика приглушено. В тъмното едва не се блъсна в скалата. Проходът сякаш беше свършил.

— Тук няма нищо. Да се връщаме — обади се отново Юлиан. — Навън вече е тъмно, а до двореца има доста път.

— Не — възрази упорито Ким. — Няма да се предам толкова лесно.

— Аз също — присъедини се към нея Леон. — Жрецьт трябва да е някъде тук.

— Струва ми се, че тук има проход — обади се Ким. Тя опипваше внимателно скалите около тях.

Юлиан поклати глава. Не виждаше дори бледа следа от сиянието на маслената лампа, бяха заобиколени от плътен мрак.

Коварна мисъл се прокрадна в главата му: може това тук да е нашата гробница! Обзе го паника, но отново не позволи никой да го забележи, докато опипваше внимателно скалите около себе си. Внезапно стената просто изчезна. Юлиан предположи, че са се озовали в някакво помещение. От книгите за Египет той знаеше, че всяка голяма гробница има стая за приношения и стая за саркофага, в който е положена мумията. Архитектите често планирали и празни стаи, за да заблудят крадците на гробове. Някои гробници дори били изградени като лабиринти, от които няма измъкване...

— Шшшт! — обади се в същия момент Леон. — Чухте ли?

Ким и Юлиан се ослушаха напрегнато. Сега и те дочуха приглушен говор. Жрецьт май беше наблизо, но не беше сам!

Приятелите продължиха да напредват стъпка по стъпка в тъмното, излязоха от помещението и се озоваха в друг коридор. Тук светлото сияние пак се появи и сърцето на Юлиан заби още по-бързо. Проходът водеше към друга стая, а гласовете станаха по-силни. Приятелите се скриха зад една издатина на скалата при входа на стаята и се ослушаха. Юлиан усети в краката си меката козина на Кия и приятната топлина на телцето ѝ.

— Видяхте ли как Хатшепсут приемаше поздравите на тълпата? — викаше разгневен мъжки глас. — Сякаш беше равна на Амон! Хатшепсут иска да бъде бог! Но тя е жена! Това е чудовищно!

Надигна се одобрително мърморене.

— Тя държи далеч от трона истинския фараон! Това е престъпление! — продължаваше да фучи мъжът.

Децата надникнаха предпазливо иззад скалното си укритие, жрецьт с белега на ръката бе застанал в гробна камера, осветена от множество маслени лампи. Стените ѝ бяха украсени с прекрасни

стенописи. Около жреца десетина мъже клатеха одобрително глава, докато го слушаха.

— Да, Хатшепсут трябва да си върви! — провикна се ядовито един от мъжете, обърнат с гръб към децата. Беше наистина много дебел.

Този глас обаче им се стори познат! Приятелите се спогледаха с ококорени очи. И тримата се изпълниха с едно и също ужасно подозрение.

— Наш свещен дълг е да свалим тази жена от трона, от който може да управлява само мъж — продължи жрецът. — Трябва най-сетне да успеем, велики Амон!

— Напълно си прав, Небамун! — провикна се дебелият.

Сега вече няма никакво съмнение: тлъстият готвач Рехмир беше сред заговорниците! Липсваше обаче един друг, когото децата очакваха да видят в групата: служителят на Инебни.

Жрецът Небамун сви юмруци и извика с неистова омраза:
— Тронът принадлежи на Тутмос III. Той е законният наследник.
А Хатшепсут трябва да умре!

— Представете си само, ако малкият Тутмос беше владетел на Нил — размечта се не на място един от мъжете. — Щеше да бъде восък в ръцете ни. Щяхме да спечелим огромно влияние. Това би било добре за царството... а и за нашите кесии! — този път смехът му прокълнтя в гробницата.

Рехмир също се разсмя и огромният му корем се затресе:

— Така е, но защо се срещаме в гробницата на Небамун — попита той. — Бихме могли да направим плана и в двореца.

— Твоето място ще си остане в кухнята, Рехмир, докато аз се боря за службата на първи върховен жрец на Амон — отрязва го жрецът. — Ти обаче ще станеш най-богатият готвач в царството, ако най-сетне успееш да отровиш тази жена.

Рехмир се поклони.

— Естествено, аз знам мястото си, благородни Небамун. Но причината не е в моите отровни ястия. Веднъж ми попречи дегустаторът, втория път проклетата котка.

— Ти се провали — прекъсна го ядосан Небамун. — Също като несръчния стрелец, на когото платих с много скъп амулет. Но утре Хатшепсут ще умре, разчитайте на мен. Тя ще се разхожда с парадния си кораб по Нил, но няма да преживее тази разходка. Ще умре или от готварското изкуство на Рехмир, или от кама. На борда сред гребците ще има няколко убийци. Хатшепсут вече е мъртва! Властта е наша!

— Наша или твоя? — вметна Рехмир сред всеобщите овации.

Небамун погледна свирепо готвача и го блъсна няколко пъти в гърдите:

— Още един такъв въпрос, Рехмир, и ще зарадваме чакалите с изключително богата вечеря — с теб! Докато ти плащам, ще се подчиняваш и ще мълчиш!

Приятелите чуха достатъчно. Направиха си знак за оттегляне, трябваше да се измъкнат съвсем тихо и да предупредят фараонката. Обаче докато се изправяха, коленете на Леон силно изпукаха. Децата се свиха зад скалата и затаиха дъх.

— Какво е това? — разгневено попита Небамун и се взря в посоката на шума.

Малките детективи размениха ужасени погледи. Ами ако ги открият!

— Дойде оттам — обади се един от мъжете и тръгна да провери какво става.

Небамун обаче го спря:

— Ще проверя сам — отсеке жрецът недоверчиво.

Детективите се свиха, почти изчезнаха зад скалата, а Юлиан дори стисна очи.

По каменния под на гробницата зашляпаха сандали. Шумът бързо се приближаваше, после се показа едно лице. Небамун се беше надвесил над тях.

— Виж ти, имаме си гости? — провлече жрецът с ехидна усмивка.

Приятелите наскочаха бързо и се втурнаха да бягат. Но жрецът успя да улови Ким с едната си ръка. С другата извади кама и я опря в гърлото на момичето. Ким усети хладния метал по кожата си, острието беше добре наточено. Спря да диша, но все пак камата я поряза. По шията ѝ се стече струйка топла кръв.

— Спрете! — изрева Небамун на двете момчета. — Иначе ще убия момичето!

СХВАТКАТА

Юлиан и Леон се обърнаха. Когато видяха в каква опасност се намира Ким, те веднага се отказаха от бягството. И Кия се върна с тях.

— Бягай — извика й Юлиан, но котката остана с тях.

— Послушни деца — рече присмехулно жрецът, когато момчетата и котката се приближиха към него. Той огледа внимателно животното и нададе изненадан вик.

— Лъжа ли се, или това е отвратителното животинче Кия! Какъв забележителен улов! — И той даде знак на съучастниците си: — Вържете децата!

— С какво? — попитаха те.

— Просто се огледайте — извика Небамун ядосано. — Занаятчиите сигурно са захвърлили нещо, което може да използвате.

В края на краищата Рехмир намери някакво въже и се зае да върже децата. Леон събра ръце пред гърдите си, сякаш искаше да се моли. Когато Рехмир започна да омотава въжето около китките му, той леко раздалечи длани. Готвачът отиде да връзва Ким, а Леон провери дали трикът му е успешен. Внезапно дъхът му се учести. Беше успял! Когато раздалечеше длани, въжето наистина се отпуснаше!

— Как посмяхте да ни подслушвате? — изсъска Рехмир на Ким.

— А ти как смееш да заговорничиш срещу фараонката, тлъст хипопотам такъв? — отвърна му Ким, която нито за миг не загуби присъствие на духа.

— Затвори си голямата уста! — ядоса се готвачът.

— Вие като че ли се познавате — обади се Небамун, който наблюдаваше сцената заинтригуван.

— Да — призна Рехмир. — Тези тримата работят при мен, в кухнята.

— Аха! — изненада се жрецът. — Тогава сигурно ти си насочил децата към нас, Рехмир!

Готвачът заотстъпва назад, докато гърбът му опря в стената на гробницата.

— Н-н-не — заекна той. — Съвсем сигурно е, че не съм аз!

Жрецьт се приближи заплашително към него. В ръката му все още проблясваше камата.

— Напълно сигурен ли си, готвачо? Как, в името на Озирис, ще докажеш, че не си бил непредпазлив и че отвън не дебне още някой от дворцовата кухня?

— Аз — запелтечи Рехмир с ококорени от ужас очи, — аз те уверявам!

— Твоите уверения не струват нищо, защото се страхуваш — думите на Небамун екнаха в гробницата като удар с камшик. — Страхуваш се за жалкия си живот. А трябва да се радваш, че го жертваш на олтара на Амон. Ти, безполезно същество, застраши целия ни заговор. Но с теб ще се занимава по-късно. — И жрецьт се обърна към децата: — Тези хлапета имат предимство! Какво търсите тук? И преди всичко, кой ви изпрати?

— Никой — отговори твърдо Юлиан. — Никой не ни изпраща. Ние сами те проследихме. Белегът на ръката ти ни доведе тук.

Някъде отзад се чу облекчената въздишка на Рехмир.

— Белегът? — за момент Небамун се обърка. Той потърка брада, сетне добави бързо: — Но това вече е без значение. При всички случаи не можем да си позволим да ви оставим живи. Но не е тук мястото, където да ви премахнем. Някой има ли умно предложение?

— Да — обади се угодливо Рехмир. — Можем да ги хвърлим на крокодилите. Няма да има следи. А крокодилите винаги са гладни.

— Да, по това си приличат с теб — отвърна Небамун с леден глас. — Но предложението ти не е никак лошо.

Когато децата и котката, заобиколени от заговорниците, излязоха от гробницата, слънцето вече залязваше. Мъжете се отклониха от пътя към некропола и поведоха децата по една пътека.

Юлиан се измъчваше от угризения, че бе въвлякъл приятелите си в това пътуване във времето. Изложи ги на огромна опасност. Защо, защо не си мълчах, защо не запазих за себе си тайната на дядо Реджиналд, питаше се той отчаяно. Тя не беше опасна, докато бе тайна. Но ето на, той отвори вратата към забранената стая и сега вече няма връщане. Ким, Леон, Кия и той самият бяха загубени. И единствено той, Юлиан, беше виновен за всичко.

— Съжалявам, че ви забърках в това — рече Юлиан тихо и тъжно.

— Не се измъчвай — поклати глава Ким. — Ние самите поискахме да направим пътуване във времето.

— Да — обади се и Леон, опитваше се да звучи убедително. — Пък и кой знае, може да имаме късмет... — Той правеше опити да си освободи ръцете. Китките му вече бяха ожулени до кръв. Но Леон все пак усещаше, че въжето се разхлабва — милиметър по милиметър. Надяваше се да успее да го свали от ръцете си навреме.

— Затваряйте си устата — изръмжа грубо Небамун, сякаш не бе жрец, а палач.

Юлиан, Леон и Ким вървяха по каменистата пътека с клюмнали глави.

Малко след това пред тях се показа Нил — широка сребриста лента под лунната светлина. Край брега, добре скрити в тръстиката, бяха привързани две дълги лодки. В едната се качиха Небамун, Рехмир и децата, в другата — останалите заговорници. Подлият готвач седна отпред и отблъсна лодката от брега. В средата седеше Леон, зад него Ким и най-отзад Юлиан и Кия. На другия край на лодката Небамун помагаше на Рехмир. Двамата мъже водеха лодката към средата на реката.

Леон продължи да разхлабва въжето, омотано около китките му. Беше много предпазлив, за да не го разкрият, преди да е успял.

Приведе се напред и никой не виждаше какво прави с ръце. Когато лодката достигна средата на реката, във водата се появиха продълговати сенки — първите крокодили. Леон започна да се поти от напрежение, трябваше бързо да се освободи от въжето, няма никакво време! Той отчаяно опъваше, без да мисли за болката, която пълзеше по ръцете му като парализираща отрова.

— Стоп! — извика в същия момент Небамун. — Според мен мястото е добро, нека се сбогуваме с нашите гости. Скачайте!

Леон затвори очи и дръпна с всички сили дясната си ръка — беше свободен!

Понеже децата не помръднаха, жрецът ядосан нареди на готвача: — Хайде, Рехмир, хвърляй тези приятелчета зад борда.

Дебелият готвач се надигна тронаво. Леон светкавично реагира: той скоочи, грабна греблото от ръцете му и го бутна с него през борда.

Смаяният Рехмир падна в Нил с шумен плясък. Леон се обърна, стисна греблото като копие и тръгна с него срещу жреца.

— Почакай! — изрева Небамун. Той хвърли своето гребло и пак извади камата. Лодката се разлюля, отклони се от курса си и течението я повлече.

Жрецът вдигна камата и замахна към Леон. Внезапно обаче изкрещя от болка: Кия беше забила зъби в ръката, с която държеше оръжието. Камата падна. Котката се метна към лицето му и остави дълбоки кървави следи. Жрецът се олюля, после и той падна във водата. С един скок Кия се върна в лодката.

— Помощ! Измъкнете ме оттук! — замоли Небамун съучастниците си, които веднага загребаха към него и Рехмир.

Докато екипажът на втората лодка беше зает да спасява двамата съзаклятници, Леон преряза с камата въжетата на Ким и Юлиан.

— Ей, човече, ти си страхотен! Ама че изпълнение! — похвали го Юлиан с треперещ глас. — Ти ни спаси в последната минута!

— Не бързай да се радваш! — прекъсна го Леон. — Те няма да се откажат лесно! — Той заби с всички сили греблото във водата, сякаш изобщо не усещаше болката в ръцете си.

Леон се оказа прав. Съзаклятниците успяха да изтеглят Небамун и Рехмир в лодката, преди гладните крокодили да докопат тлъстата плячка. И отново подгониха децата. Лодката им се приближаваше опасно бързо.

Децата все пак стигнаха брега с минимална преднина. Лодката се заби в тръстиката и тримата скочиха във водата, прецапаха до пясъчливия бряг и затичаха към двореца. Кия не се отделяше. Скоро чуха зад себе си гласовете на преследвачите.

— Ще успеем, ще успеем! — окуражаваше Ким приятелите си. — По-бързи сме... ау! — Тя изкрещя и падна. Страшна болка преряза глезена ѝ. Беше си навехнала крака. Ким стисна зъби и понечи да стане, но не успя.

— Продължавайте! — извика тя на Леон и Юлиан. — Ще се скрия някъде тук!

— Глупости! — отвърна Леон. Той направи опит да подхване Ким.

— Ето това вече са глупости — отговори Ким. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Ще ни забави. Трябва да се спасите, тичайте най-

сетне!

— Не — викнаха в един глас Леон и Юлиан. — В никакъв случай няма да те оставим сама.

Ким се огледа. Мъжете приближаваха. Съвсем скоро щяха да ги настигнат.

— Поне един от нас трябва да доведе помощ! — молеше Ким момчетата.

Юлиан и Леон се спогледаха. Леон кимна и Юлиан разбра и затича напред.

Леон, Ким и Кия се шмугнаха бързо в крайпътните храсталаци. Трънните изподраха лицата им, разпокъсаха дрехите им. Децата се свиха едно до друго сред клоните. Гласовете на заговорниците приближаваха.

— Къде изчезнаха тия хлапета? — проклинаше Небамун. — Допреди малко ги виждах.

— Нямам представа — отвърна Рехмир. — Но едва ли са далеч. Сигурно са се скрили някъде тук.

— Ами тогава търсете! Чуваш ли, готвачо, търси, защото ти ни довлече тези неприятности. И се моли на Амон да откриеш по-бързо помощниците си!

ИЗДАЙНИЧЕСКАТА КАМА

Юлиан тичаше с всички сили, докато не остана без дъх. Дробовете му горяха. Болката го застави да намали темпото. Пред него се появиха светлини, вече беше стигнал първите къщи на Тива. Чуваха се безгрижни смехове и весела музика. Очевидно празникът на Опет беше в разгара си. Целият град се беше превърнал в празничен площад. Юлиан хвърли поглед през рамо. Преследвачите очевидно бяха изостанали. Облекчен, той тръгна към група празнуващи тиванци, които пееха с пълно гърло в светлината на факлите пред глинената къща на един майстор на огледала.

— Имаме нужда от помощ! — извика Юлиан на веселата компания.

— И ние! — отвърна му през смях майсторът на огледала. — Трябва ни още вино! И някой, който да го донесе! Каната е почти празна!

И той пак избухна в гръмогласен смях. Млада жена се притисна към него и се разкикоти глуповато. Останалите гости също се забавляваха буйно. Сред тях имаше и двама войници.

— Моля ви, въпросът е на живот и смърт! — проплака Юлиан с последни сили. — Приятелите ми са в голяма опасност.

— Успокой се, момче — рече майсторът на огледала и си наля вино от глинената кана. — Днес е празникът на Опет. Днес не се случват лоши неща, затова сме толкова доволни, нали?

— Точно така! — провикнаха се всички.

Юлиан се обърна към единия войник.

— Трябва да ми помогнете. Там са... — той спря по средата на изречението.

Войникът го гледаше с опулени лъснали очи. Беше съвсем пиян и не можеше да помогне дори на себе си. Юлиан хвърли поглед към другия войник с надежда, че е по-добре. Но той беше още по-зле. Подпираше се на копието си и залиташе. Тези двамата едва ли можеха

да помогнат. А може би все пак? Внезапно на Юлиан му хрумна гениална идея. Той се наведе и вдигна един камък.

— Хей, свине такива! — изрева той. — Побъркани, натряскани и вонящи пияници с червени носове!

Майсторът на огледала зяпна удивено.

— Как ни нарече?

— Тъпи свине! — повтори Юлиан и направи крачка назад. После вдигна камък и го запрати към каната с вино. Съдът се счупи и виното потече в прахта.

— Почакай само! — изрева майсторът на огледала и се хвърли към Юлиан.

Момчето се обърна и хукна отново — този път в обратната посока, към приятелите си. Майсторът на огледала и гостите му го последваха със скорост, която той не очакваше от хора в такова състояние. След отчаян спринт Юлиан достигна мястото, където се беше разделил с приятелите си. Обаче от Ким и Леон нямаше и следа. Обзе го паника. Нима заговорниците ги бяха отвлekli? Той спря запъхтян. В този миг някой се хвърли към него и го събори на земята.

— Сипах единия! — изрева Небамун.

От тъмнината изникнаха съучастниците му и обградиха момчето. Юлиан се видя заобиколен от същите лица, изпълнени с омраза, от които беше избягал преди малко. Понечи да изкреци, но страхът го стисна за гърлото.

— Хайде, да приключваме.

— Спрете! — сепна ги остър вик.

Небамун застина. Мъжете се стъписаха.

Един от двамата пияни войници приближаваше към тях. Юлиан с изненада установи, че войникът взе да изглежда доста трезво.

— Какво става тук? — попита войникът. Зад него се появи майсторът на огледала и останалите.

— Нищо! — отвърна бързо Небамун и поиска да скрие камата.

— Жрец с кама? — не му повярва войникът. — Жрец, който иска да прободe едно дете? Това момче несъмнено е заслужило няколко тояги заради голямата си уста, но кама! Арестуван си, жрецо!

— Какво ти става? — изръмжа Небамун на войника. — Не знаеш ли кой стои пред теб?

Войникът насочи копието към гърдите му:

— Все ми е едно какъв пост заемаш. Арестуван си до изясняване на обстоятелствата. А с теб и твоите приятели!

Небамун скръсти ръце и рече с подла усмивка:

— Явно виното те е направило прекалено смел, войнико. Подушвам, че си пил по време на служба. Пусни ни да си вървим и аз няма да кажа нито дума за този инцидент.

За свой ужас Юлиан усети, че войникът се колебае. Другият войник май също обмисляше дали да не оставят нещата каквито са.

— Не се оставяйте да ви заблудят! — извика Юлиан. — Този жрец и другите с него са заговорници. Искат да убият фараонката Хатшепсут! Те организираха покушенията през последните дни.

Войниците се втреничаха в него с огромно недоумение. Появиха се още две деца и една котка.

Сърцето на Юлиан подскочи от радост. Леон, Ким и Кия бяха живи!

— Той казва истината! — извика Ким на войника.

— Вие пък кои сте? — войниците вече гледаха съвсем глуповато.

— Това са приятелите ми — обясни Юлиан. — А това е Кия, свещената котка на Хатшепсут.

Войниците се наведоха над котката.

— Истина е, в името на Амон, вие казвате истината — това е Кия — те отстъпиха почтително назад. — Трябва веднага да занесем Кия на фараонката. А вие всички ще дойдете с нас! Нека в двореца решат какво ще правят с вас!

СБОГУВАНЕТО

На следващата сутрин малко след изгрев-слънце вратата на стаичката на трите деца се отвори и вътре се втурна Ани.

— Хей, в целия дворец говорят за вас! — извика той въодушевено.

Юлиан, Ким и Леон погледнаха египетския си приятел със сънени очи.

— Да не сте онемели? — разсмя се Ани. — Хайде, ставайте! Макар че Рехмир, грозният предател, ще изгние в затвора, в кухнята има още много работа!

— По-бавно, по-бавно — опита се да го спре Юлиан. — Нощта беше кратка и...

— Трябва да ми разкажете всичко — прекъсна го Ани. — Почакайте, ще ви донеса кана с прясна вода, това ще ви разсъни. — И той изчезна, за да се появи отново след две минути. — Хайде, разказвайте! — настоятелно подканваше Ани.

Приятелите кимнаха. И разказаха на Ани всичко. За тайните срещи на заговорниците в гостилницата „При крокодила“ и в гробницата, за битката в Нил и пияните войници, които в края на краищата им спасиха живота.

Още през нощта децата и заговорниците бяха отведени при Хатшепсут. Небамун и хората му отрекоха участието си във всички интриги и покушения. Тогава фараонката нареди да извикат златаря, когото Ким откри в некропола. Той разпозна в Небамун жреца, който беше поръчал амулета, украсен със злато и скъпоценни камъни.

Тогава жрецът разбра, че няма полза от лъжи. Призна, че с този амулет е платил на войника, който стреля срещу Хатшепсут в дворцовата градина. И Рехмир направи признания. Небамун му обещава злато и голям имот, ако сложи отрова в ястията на фараонката.

Хатшепсут изслуша всичко без никакъв признак на вълнение и рече:

— Амон ме обича, а вас не. Затова ме защити — тя хвърли признателен поглед към Юлиан, Ким и Леон. — Той ми изпрати Кия и тези умни деца. От този момент те вече са под личната ми закрила. — Накрая тя щракна с пръсти и повика ковчезника.

— Дай им злато, на всеки по една пълна шепа.

Тук приятелите завършиха разказа си.

Ани ги погледна възхитен.

— Сега сте богати! Боговете ви обичат. Само допреди ден бяхте три сирачета от далечен оазис. А сега се намирате под личната закрила на фараонката! Но Небамун, Рехмир и останалите ще усетят гнева на богинята. Сигурно още днес ще има процес под председателството на страшните везири. Кажете ми само още нещо: каква роля играе Инебни в цялата история?

— Той няма нищо общо с покушенията — обясни Юлиан. — Слугата му купил магическа напитка, която трябвало да обърне сърцето на Хатшепсут към Инебни и тя да се влюби в него.

— Нещо като любовен еликсир — разсмя се Ким. — Но очевидно напълно безполезен! Небамун призна и това.

— Браво на вас — радваше се Ани. — Но сега да побързаме към кухнята. Само като си помисля колко неща трябва да разкажа из двореца... Струва ми се, че Ани днес ще бъде много търсен кухненски помощник! — беше толкова доволен, че не го сдържаше от радост.

По обяд изпратиха Юлиан, Ким и Леон на пазара. Ким вече можеше да върви с навехнатия крак, болките почти бяха изчезнали. Горещ пустинен вятър, огненият дъх на богинята Сехмет^[1], вееше из улиците на Тива. Юлиан, Ким и Леон вървяха по брега на Нил. До един канал селянин гребеше вода с шадуф^[2]. Търговец подкарваше две магарета, натоварени с огромни бали плат. Жени бяха коленичили край брега и перяха дрехи.

— И вие ли мислите това, което аз си мисля? — попита Юлиан.

— Да, нашето пътуване е към края си — въздъхна Ким. — Сега знаем кой стои зад опитите за убийство, описани в учебниците по история. Но Кия страшно ще ми липсва.

— Да, а също и Ани — добави Леон. — Отличен приятел. Трябва да му подарим нещо за сбогом.

— И аз това си мислех — обади се Юлиан. — Можем да му оставим златото. Той поне има за какво да го употреби.

— Никога няма да го приеме — възрази Леон.

— Тогава няма да го питаме — намеси се енергично Ким. — Елате момчета, ще му оставим златото под сламеника.

— Тогава да му напишем писмо — реши Юлиан. — Да потърсим писар.

Откриха писар на пазарния площад.

— Ще ни напишеш ли едно писмо? — попита го Юлиан.

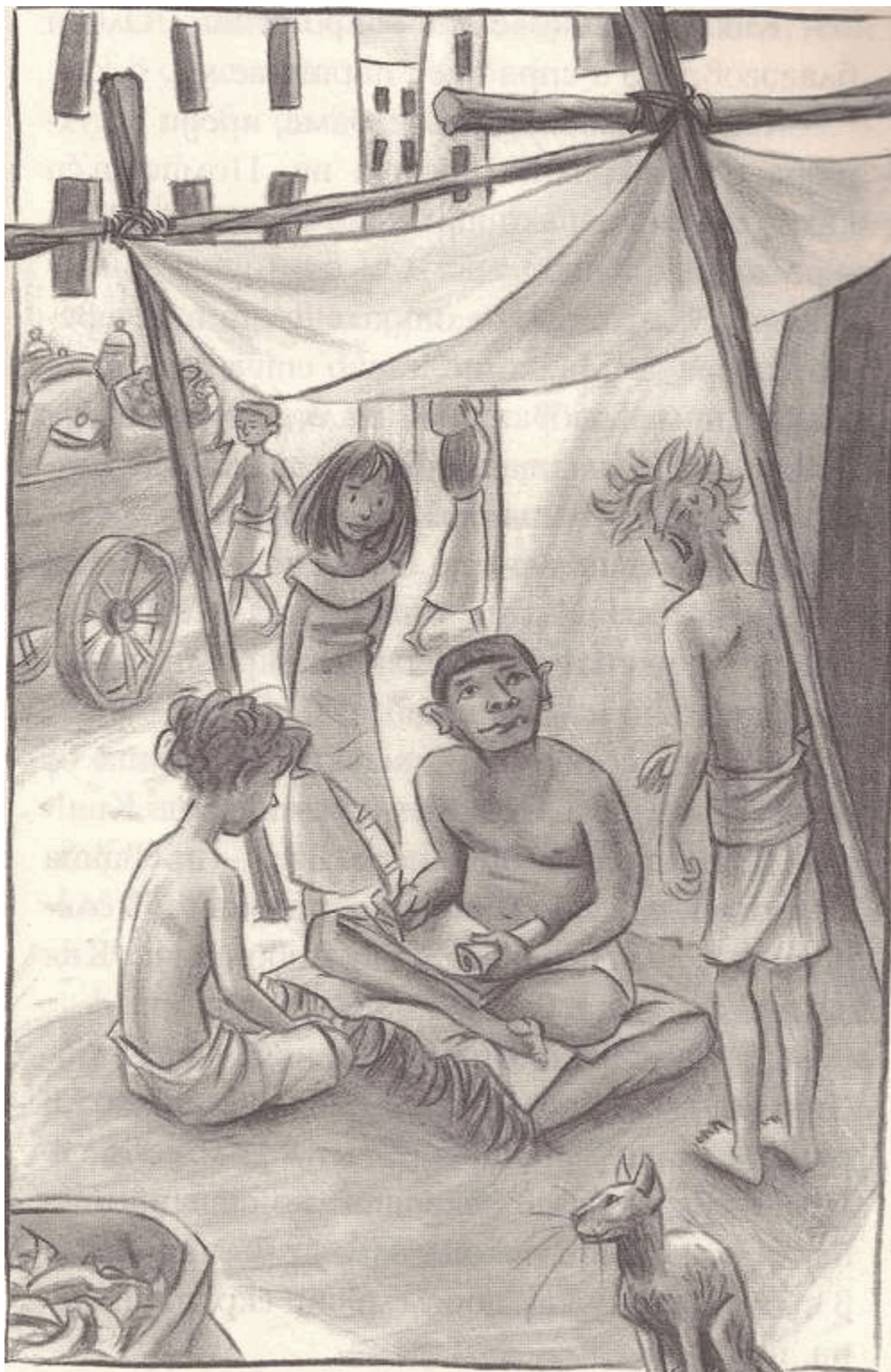
— Естествено, в името на Тот^[3], нали затова съм тук. — Той разгърна папирус^[4] върху дъската за писане и взе в ръка перо. — Какво да пиша?

Юлиан издиктува:

— Скъпи Ани, ти ни беше много добър приятел. Но сега ние трябва да се върнем в света, от който пристигнахме. За съжаление не можем да ти кажем нищо повече. Но може да се срещнем отново някой ден. Под сламеника ти има подарък за теб. И да се грижиш за Кия!

Писарят остави перото.

— Това ли е всичко?

Юлиан му плати и нави папируса на руло. После приятелите се върнаха в отделението на слугите и скриха кесията със злато под

сламеника на Ани. Пред вратата дадоха писмото на едно момиче, което обеща да го занесе на Ани.

— Дали Ани може да чете — сети се внезапно Ким, докато вървяха отново по пътя към града.

— Едва ли — усъмни се Юлиан. — Но все ще намери някой да му го прочете.

Приятелите поеха към пристанището, минаха отново покрай величествения храм на Амон.

— Какво великолепие — прошепна Юлиан благоговейно и спря пред портите му.

— Хайде, Юлиан, да изчезваме, преди в кухнята да открият липсата ни. Помисли си какво ще стане, ако тръгнат да ни издирват — помоли го Ким.

Юлиан неохотно се отдалечи от царствената сграда. Малко покъсно стигнаха пристанището. Трябваше им малко време, за да открият голямата финикова палма до кладенеца и разрушената къща, където се озоваха при пристигането си в Тива. На дълж и на шир не се виждаше жива душа. Селяните от околните къщи се бяха изпокрили от палещите лъчи на слънцето.

Внезапно се чу силно мяукане. Децата се обърнаха стреснати. Към тях тичаше Кия!

— Хей, котенце, откъде се взе? — провикна се зарадван Леон. Той и приятелите му коленичиха и погалиха хубавото животинче. Кия замърка щастлива.

— О, ти страшно много ще ми липсваш — Ким я погали още веднъж. Тя взе котката в ръцете си и я притисна силно към себе си. После се загледа в ослепително синьото небе, за да не види никой сълзите в очите ѝ. И в същия миг чу как подсмърчат скрито и Леон, и Юлиан.

След като дълго се сбогуваха с Кия, Леон пръв даде знак за тръгване.

— Трябва да вървим — рече твърдо той. — Хайде!

Ким се отдели от котката с голямо нежелание и тръгна към палмата с приятелите си. Леон пръв се осмели да направи решаващата крачка. Отначало изглеждаше така, сякаш иска да се блъсне в палмата. После внезапно изчезна. Юлиан го последва.

Кия наблюдаваше сцената с наклонена глава. Виждаше се ясно, че всичко това никак не ѝ харесва. Но когато и Ким беше на път да изчезне в палмата, грациозното ѝ тяло внезапно се изви в дъга и тя с един скок се озова в ръцете на момичето.

— Не можеш да дойдеш, Кия! Трябва да се върнеш при Хатшепсут, твоята господарка! Кой ще бди над нея? — извика отчаяно Ким.

Кия я погледна с големите си топли очи и ѝ намигна. И тогава Ким внезапно разбра. Тя притисна животинчето към себе си, преброи тихо до три и скочи в дървото. Черният тайфун повлече приятелите. Внезапно се озоваха отново в Темпус.

[1] Сехмет — Богиня, която възплава майчинството и едновременно с това изгарящата, разрушителна сила на Слънцето. Била почитана и като яростна богиня на войната. Изобразявали я с лъвска глава. — Б.пр. ↑

[2] шадуф — съоръжение за вадене на вода от Нил за напоителните канали, дълъг лост със завързана кофа в единия край, а в другия — с тежък камък, улесняващ ваденето на вода. — Б.пр. ↑

[3] Тот — Бог на Луната, мъдростта и писмеността. Играе ролята на съветник и писар на боговете, пазител на знанията. — Б.пр. ↑

[4] папирус — вид тръстика, от която египтяните изработвали материал, подобен на хартия, наречен също папирус, върху който пишели. — Б.пр. ↑

ЗАВРЪЩАНЕТО

Темпус прие децата с тътнещ под, разлюлени стени и стенещи врати. Светлината отново беше размътена от лека синкава мъгла. Върху приятелите се изсипа ураган от шумове. Внезапно се чу силно скърцане: вратата с надпис 1478 година преди Христа хлопна с трясък.

— Бързо, да излизаме оттук! — изрева Леон в урагана от шумове.

— Страхотна идея — извика му Ким. — Да знаеш случайно, къде е изходът!

Леон поклати глава. Внезапно съзря котката и погледна изумено Ким.

— Тя непременно искаше да дойде с мен — вдигна рамене Ким.

— Струва ми се, че Кия има идея — извика в същия миг Юлиан. — Погледнете я само!

Кия изтича напред. Козината ѝ беше настръхнала и издаваше крайно напрежение, дори страх.

Приятелите я последваха. Кия тичаше по пулсиращия под. Изведнъж се появи една врата, която беше доста по-различна от останалите. Над нея нямаше година, но пък рамката ѝ беше украсена с много символи: слънца, лунни сърпове, звезди, демони и мъртвешки глави.

Юлиан веднага я позна.

— Оттук влязохме.

Той сграбчи дръжката на вратата и я натисна. Вратата на времето се отвори тромаво и като че ли неохотно. Децата и котката бързо се промъкнаха през процепа, миг преди отново да се затръшне пред тях.

Приятелите се озоваха в старата, потънала в тишина библиотека.

— Добре ли сте? — попита Юлиан. Той още не можеше да повярва, че са се прибрали живи и здрави.

— Да — отвърнаха едновременно Леон и Ким, и двамата бяха прегракнали.

— А що се отнася до Кия, не вярвам, че... — Юлиан не довърши. Той се наведе над котката и надникна в загадъчните ѝ зелени очи. Кия измяука. — Тя е — рече объркано Юлиан. Това несъмнено е нашата Кия. И тя сега е на 3500 години!

— След това пътуване вече нищо не може да ме учуди — рече Ким и се засмя уморено. — Радвам се, че Кия изглежда съвсем добре.

Котката започна да изучава помещението с любопитство и без никакъв страх.

Леон се огледа изненадан.

— Вижте, отново сме със старите си дрехи! Дори часовникът ми е тук. Не е минала и минута, откакто тръгнахме за Египет.

Юлиан закима въодушевено.

— Дядо Реджиналд не се е шегувал. Машината на времето наистина работи! Това е направо невероятно. Невероятно хубаво и интересно.

— Но за да остане такава, трябва добре да скрием входа към Темпус. Момчета, помогнете ми — подкани ги Ким.

Те върнаха етажерката с книги на старото ѝ място пред портата към бездната на вековете. Юлиан огледа внимателно помещението.

— Перфектно, никой няма да забележи нищо. Какво ще кажете: дали да не поработим върху нашия реферат за Хатшепсут?

— Разбира се! — отвърнаха приятелите му. — Събрахме достатъчно материал!

Три дни по-късно всекидневието отново завъртя приятелите. Всъщност не съвсем. Поне в стаята на Ким нещо завинаги се беше променило. Кия беше там! Родителите на Юлиан бяха против отглеждането на животни у дома, а бащата на Леон имаше алергия към котешки косми, затова приятелите решиха, че котката ще живее у Ким. Нейните родители се съгласиха, макар и не без колебание. Сега в стаята на Ким имаше кош за спане, който обаче Кия отказа да използва. Тя обожаваше да се мушне в леглото на Ким и да се свие на кълбо в краката ѝ. Будилникът стана напълно излишен. На разсъмване Кия събуждаше момичето, като се промъкваше бавно от края на леглото към възглавницата, мяучеше тихо и потъркваше глава в Ким.

Този ден службата по събуждането отново беше безупречна. И Ким беше пред класа с Юлиан и Леон. Изнасяха реферат на тема „Хатшепсут, първата значителна жена в историята“. Приятелите се редуваха да четат текста. Освен това Леон беше подготвил нагледни материали за проектора. На екрана се сменяха географски карти, скици и важни понятия заедно с обясненията.

Четенето на реферати за някои ученици беше удобен случай да си подремнат, но този път бе различно. Всички слушаха с огромен интерес. А когато стана дума за заговорите и покушенията срещу хубавата фараонка, в класната стая се възцари напрегната тишина. С не по-малък интерес бе посрещнат и разказът на Леон за вътрешността на гробниците. Ким пресъздаде атмосферата на времето с описание на тогавашната мода, на гримовеите и парфюмите, с които древните египтяни ходят на празници.

Учителят Тебелман беше толкова приятно изненадан от тримата приятели, че както обикновено в такива случаи, започна да чисти трогнат очилата си.

— Изключително! — похвали той детективите, докато те приемаха оваците на слушателите. — Много нагледно. Човек би помислил, че наистина сте били в Древен Египет!

Ким, Леон и Юлиан се спогледаха и се разсмяха.

КОЯ Е БИЛА ХАТШЕПСУТ?

До ден-днешен се спори кога точно е живяла Хатшепсут. Вероятно е родена около 1500/1495 г. пр.Хр. От 1482 до 1479 г. пр.Хр. Хатшепсут е управлявала със своя полубрат и съпруг Тутмос II като негова регентка. През пролетта на 1479 г. пр.Хр. Тутмос II умира, а през следващата 1478 г. пр.Хр. Хатшепсут се провъзгласила за фараон.

Тя си позволила да носи всички символи на царската власт, включително и изкуствена брада. За пръв път жена заставала начело на държавата и сядала на отредения по традиция за мъжете трон на фараона. Вероятно е имала солидна подкрепа в двора, за да може да наложи това революционно за времето си решение. Въпреки това мнозина приели постъпката ѝ като нарушаване на отредения от боговете порядък и я обвинили в държавен преврат.

Хатшепсут се опитала да успокои критиците си, като провъзгласила за съуправляващ регент Тутмос III (син на Тутмос II и една от неговите второстепенни съпруги), който по това време бил още дете. Но дори след като пораснал, тя не го допуснала до властта. Хатшепсут управлявала държавата до смъртта си през 1457 г. пр.Хр. По време на царуването ѝ Египет преживял истински разцвет. Тя установила трайни мирни отношения със съседните държави, организираща експедиции за разширяване на търговските връзки на страната.

През 1472 г. пр.Хр. египтяните стигнали до страната Пунт (вероятно на територията на днешна Сомалия), откъдето донесли несметни богатства в Египет.

Според някои източници Хатшепсут не се бояла дори да застане начело на своите войски в битка.

Хатшепсут разгърнала огромна строителна дейност. Най-мащабен бил строежът на погребалния храм на царицата в Дейр ел-Бахари, на западния бряг на Нил, близо до Долината на царете. Той се смята за едно от най-изящните произведения на древноегипетската архитектура.

Не е ясно дали Хатшепсут е била убита, или е починала от естествена смърт. Известно е само, че Тутмос III, комуто Хатшепсут отнела трона за дълги години, си отмъстил жестоко: наредил да бъдат разрушени всички статуи на царицата, да се заличат образите ѝ от релефите, а също и името ѝ от почти всички надписи. Все пак Тутмос III не успял да изтрие от историята името на владетелката, която според много историци е първата значителна жена в историята на света: Хатшепсут, „свършената богиня“.

Издание:

Фабиан Ленк. Заговор в града на мъртвите

Немска. Първо издание

ИК „Фют“, София, 2007

Редактор: Илияна Владимирова

Илюстрации: Алмуд Кунерт

ISBN: 978-954-625-455-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.